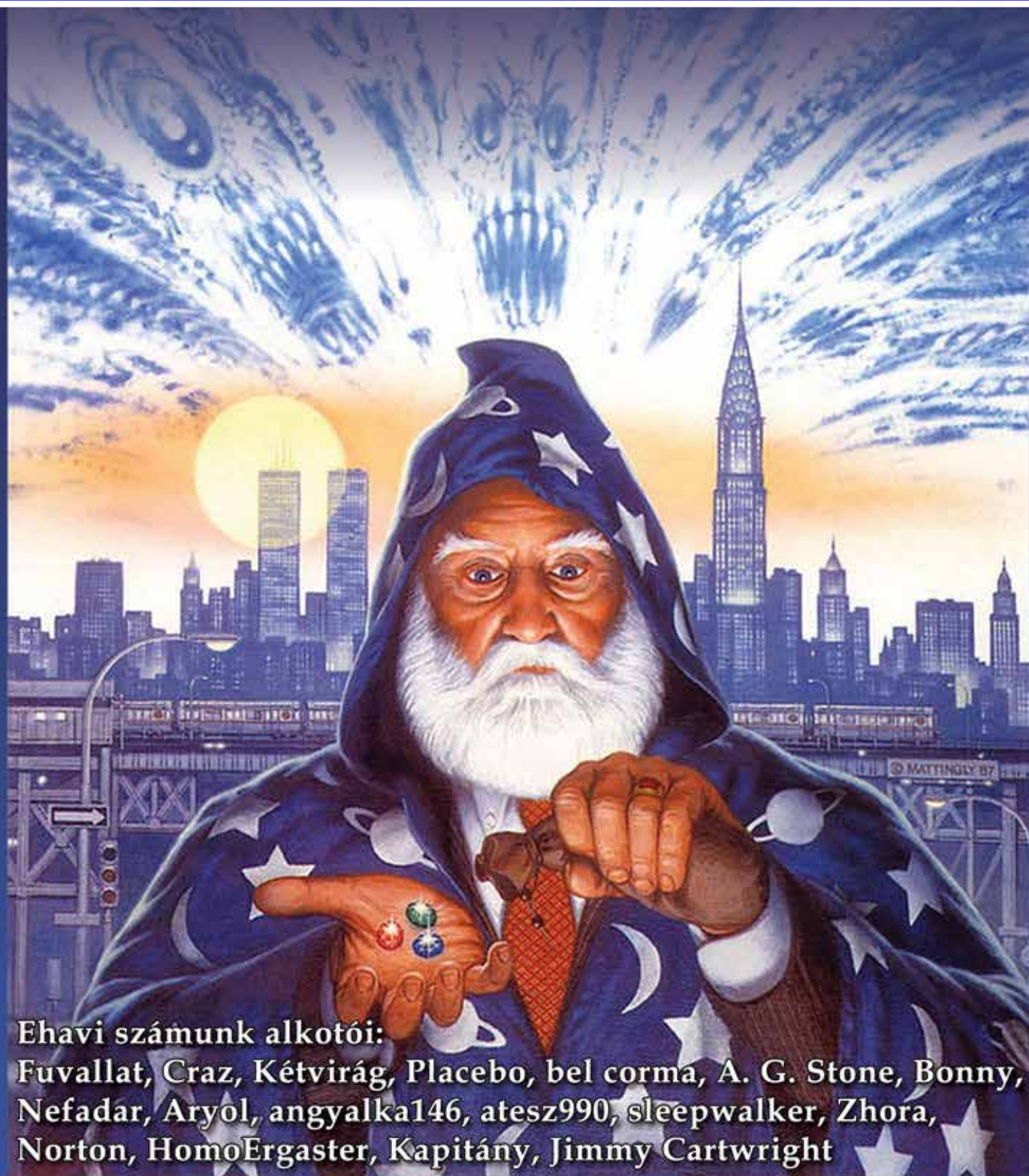

Liderfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam, 9. szám, 2012. szeptember

Ehavi számunk alkotói:

Fuvallat, Craz, Kétvirág, Placebo, bel corma, A. G. Stone, Bonny, Nefadar, Aryol, angyalka146, atesz990, sleepwalker, Zhora, Norton, HomoErgaster, Kapitány, Jimmy Cartwright

Tartalom

HÍREK, PÁLYÁZATOK

- VII. Lidércfény pályázat,
avagy 2012 –Posztapokalipszis most..... 2.
Válogatás az SFmag.hu és a Fantasycentrum híreiből..... 3.

NOVELLÁK

- Vihar - Vér - Acél 1. rész /HomoErgaster/ 4.
Jó megoldás /Kétvirág/ 8.
Párbaj /Placebo/ 9.
A sivatag kincse /bel corma/ 9.
Miatyánk & Co /A. G. Stone/ 10.
A zarándok /Fuvallat/ 11.
Capriccio /Bonny/ 12.
Che Les /Craz/ 13.
Utópisztikus álmok /Nefadar/ 16.
A Vörös Templom ostroma /Aryol/ 18.

FILMROVAT

- Fehér Tigris (2012) /HomoErgaster/ 20.
Mozimorzásák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/ 22.
Egy televíziós műsor utóélete /HomoErgaster/ 24.

VERSEK

- Kegyelem /angyalka146/ 15.
A vágyakozás vége /atesz990/ 15.
Talán /sleepwalker/ 15.
Gépek /Norton/ 15.
Elnyel a tömör semmi /Zhora/ 15.

ZENEROVAT

- Önmagáért való művészet? /Jimmy Cartwright/ 25.

TÖRTÉNELEM

- Elseje /HomoErgaster/ 26.

KÖNYVAJÁNLÓ

- George R. R. Martin: Sárkányok tánca /Kapitány/ 28.

A hónap képe: Barátság

Hírek, pályázatok

VII. Lidércfény pályázat,
avagy 2012 – Posztapokalipszis most

Kategória 1: komoly próza

Kategória 2: humoros próza

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő: 2012. október 31., éjfélig

A pályázat témája és célja:

Az ősi maja írások szerint 2012 decemberében világvége várható a Földön. A végzet több formában is bekövetkezhet. Vegyünk számba néhány lehetőséget! Kitérhet a harmadik világháború, és a becsapódó atomtöltetek robbanásai nyomán végzetes nukleáris tél köszönt a világra. Egy titkos katonai laboratóriumból elszabadulhat egy halálos vírus, melyre orvosaink nem találnak hatásos gyógymódot. Becsapódhat egy hatalmas meteor, és a felszálló por áthatolhatatlan sötétségbe borítja a világot. Elterjedhet a zombikór, mely értelem nélküli szörnyekké változtatja az embereket. Leszállhatnak az agresszív idegenek szupermodern űrhajóikkal, és leigázhadják bolygónk lakosságát. Az is előfordulhat, hogy meteorokon utazó, halálos vírussal fertőzött idegen zombik érkeznek, akiknek még csak nem is sejtjük a céljait. A Nibiru bolygó menetrendszerű megjelenése sem kizárható. A lényeg: a Földre 2012 decemberében lesújt majd a végzet.

A pályázat bővebb kiírása PDF formátumban az alábbi címről tölthető le: http://www.lidercfeny.hu/palyazat/Lidercfeny_palyazat_kiiras_7.pdf

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat

VI. évfolyam. 9. szám, 2012. szeptember

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: David Mattingly - The Wizard of 4th Street

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentes, Petőfi u. 1.

Hírek, pályázatok

Az alábbiakban az SFmag.hu és a Fantasycentrum híreiből szemezgettünk.

Exkluzív interjút közölt Dan Simmonsszal a *Kultography*, amelyben főleg a szerző Hyperion-ciklusáról kérdezték, és ebből kiderül többek között az is, hogy az író még néhány, a Hyperion világában játszódó kisregény megírását tervezi.

* * *

A hazai kiadók most, a nyári uborkaszezon végeztével sorra jelentik be újabb és újabb könyvmegjelenéseiket. Ebből válogattunk most egy csokorra valót:

- Kezdjük pár megjelenéssel nagy kiadóktól: az Európa szép csendben kiadta Margaret Atwood 2003-as *Oryx And Crake* című, kritikai és közönségsikert aratott „spekulatív fikciós” regényét – csak hogy az író idézzük – *Guvat és Gazella* címen. Az Alexandra webáruházában pedig felbukkant Orson Scott Card *Árnyék-sorozatának* új kötete, *A Hegemón árnyékában*.

- A fantasztikum kiadói közül az Ad Astra a négy év végi megjelenésből kettőt fedett fel, Itó Projekt *</Harmónia>* és Scott Westerfeld *Leviatan* című regényét, utóbbinak már a borítóját is nyilvánosságra hozták.

- A Metropolis Média/Galaktika nagy meglepetésre beszállt az e-könyv bizniszbe Szergej Lukjanyenko *Világok őre és Örök világa* című regényével. Emellett bejelentették az *Árnyak és Rémek* című friss Bradbury emlékkötetet, amelyben többek között Neil Gaiman, John Hill, Harlan Ellison és más nagy nevű szerzők tisztelegnek a nemrég elhunyt író emléke előtt. Jövő héten pedig érdemes figyelni a Galaktika facebook oldalát, ugyanis nem kevesebb mint hét, év végéig érkező kötet címét tudhatjuk meg, melyek közt urban fantasytól hard sci-fiig találunk majd érdekességeket.

- A szegedi Szukits Kiadó is szállít érdekességeket, a *Star Wars* képregények – mint a mókás *Darth Vader és fia* kötet – mellett kiadják Edgar Rice Burroughs eddig magyarul még nem jelent *Barsoom-kötetét*, *A Mars géniuszát*.

- Mindezek mellett pedig várhatóan olyan regények érkeznek, mint *Jacek Dukajtól a Zuzanna és a világmindenség* (Typotex Kiadó), az *Agavétól a héten megjelent Endymion* mellett *Scalzitól a Szellemhadtest*, *Ernest Cline-től az USA-ban hatalmas sikert aratott és máris kultregénnyé vált Ready Player One*, vagy *Pintér Bence és Pintér Máté alternatív történelmi regénye, A szivarhajó utolsó útja*.

- Jön továbbá *Alfred Bester klasszikusa, a Tigris! Tigris!* a *Delta Vision MesterMűvek* sorozatában, a *Carthaphilustól David Mitchell Felhőatlasza*, aminek hamarosan bemutatják a filmváltozatát, a *Robokalipszis Daniel H. Wilsontól*, illetve releváns ifjúsági regények, melyekhez hasonlóak a *Fumax Kiadótól is várhatóak*, mint pl. *Dan Wells Nem vagyok sorozatgyilkos* című kötete, *Dan Wells: Partials és Ann Aguire-től az Enclave*. Sőt, ezeken felül lesz klasszikus és friss fantasy: *Michael J. Sullivan: Riryia Revelations első kötete*, a magyar címe várhatóan *Trónbitorlók*.

* * *

A sci-fi és fantasy gettó örök téma, amiről számtalan írás született már, de még mind a mai napig születnek cikkek róla, mint ez is itt a *Black Gate-en*.

Hivatkozásokkal ellátott forrás: <http://sfmag.hu/2012/09/21/38-heti-hireink-nem-csak-a-sci-fi-es-a-fantasy-vilagabol/>

Allen Newman: „Az *El Cid* trilógia második kötetének végefélé járok, év végéig befejezem és leadom a kiadónak. Az már eldőlt, hogy jövő tavasszal fog megjelenni az első és a második kötet, ősszel pedig remélhetőleg a befejező, harmadik. A másik hír, hogy leadtam egy kisregényt a következő *Cherubion Exkluzív Fantasy* kötetbe. Valójában ez a *Kalózpárt* projekthez írt történetem, ami önmagában is olvasható, kerek egész sztori, viszont természetesen olyan világeseményekhez kapcsolódik, amelyeket a szereplőim nem látnak át. (A halandók csak gyalogok az istenek sakkjátszmájában, nem pedig játékosok.)”

Bán Mór: „Az *Isten hajói* és folytatása az *Isten serege* az elmúlt tíz év alatt komoly átalakuláson mentek keresztül. A két mű egygyé olvadt, egy brutális méretű és durva távlatokat megnyitó regény-monstrummá. A már megjelent *Isten hajóiba* is kerültek új elemek, más elemek eltűntek nyomtalanul, vagy épp a felsimerhetetlenségig megváltoztak. A *Hunyadi-sorozat* befejezése után (kb. kt év) szeretném elővenni, és végleges formába önteni ezt a „valamit”, hogy lássam, mit érdemes vele kezdeni.”

Raoul Renier: „A helyzet az, hogy most éppen *Kránról* írok (ezért is vettem a bátorságot ilyen terjedelemben belekotyogni az itt folyó diskurzusba), ám ez alighanem jó időre a hatyúdalom lesz a M* területén. A *Kráni krónika* folytatásával már nagyon régen tartozom az olvasóknak, stílusos búcsú lesz letenni az asztalra. Sajnos azonban a M* egyre kevésbé foglalkoztat. Talán egyszer befejezem még az *Amíg a vas vágot is*, és az sincs kizárva, hogy felkérésre írok egy-két novellát – de ennél többre tőlem ezen a vonalon ne számítsatok. Nagyon eltávolodtam már *Ynevtől*, és nem igazán érzek rá kedvet magamban, hogy visszatérjek a tollforgató kalandozók közé.”

Eric Muldoom: „*Káoszarányával Lali* dolgozott/dolgozik, *Kalózpártot Newman és ő* viszik. *Matróztáncot István* tartja kézben, de hogy idén lesz-e, az kérdéses, a „*Kisdead*” projektről annál több szó esett, Istvánt ezt most eléggé izgatja, és többen érintve vannak/vagyunk benne. Valamikor várható, de részletekkel ő szolgálhat. *Fagyföld* nem volt terítéken, *Salina* pedig sci-fi vonalon dolgozik, ebben viszont jól halad, a trilógiájának már a harmadik köteténél tart, abból is leütött már 600 ezer karaktert, és kb 400 ezer van vissza. Ha jól emlékszem. Az első két kötet anyaga szintúgy vaskos (a legelső darab talán 1.2 millió?). *Fénymarék-folytatásról* nem faggattam.

- Az új *Codric* sztori készülget, ráhangolódásként olvastam újra a *Codric* regényt, és valamennyi *Codric-novellát*, plusz az *Aranyváros ostromát*. A cselekmény összeállt, előkerül benne a *Vérhold gárdája*, és esetleg még egy korábbi novellám szereplői (de ez legyen meglepetés). Közvetlen folytatása lesz a *fagyföldes* vonalnak, és választ kapunk a trónutódlással kapcsolatos kérdésekre - *Codric* oldaláról. Ettől eltekintve a novella önállóan olvasható, és nem tervez István hozzá egy *Fagyföld 3.* kötetet. Nem is zártuk ki, de egyelőre nincs napirenden, mindenki más projektek felé van elkötelezve. Megírom még idén, aztán a további sorsáról utána István dönt.

- Jelenleg a *Muldoom-antológia* szerkesztése köt le, ez - a kiadó vezetésével való egyeztetést/megegyezést követően - idén ősszel jelenik meg a *Cherubion Fantasy* sorozatban.”

George R R Martin: „A *Lázálom* egy másik könyvkiadónál fog megjelenni, még az idei évben. A régi fordítás szövegét *Zsolt* fogja gondozni és javítani, az angol eredeti alapján.”

Hivatkozásokkal ellátott forrás: <http://www.fantasycentrum.hu/node/36>

Vihar-vér-acél – 1. rész

A kivégzett hősök emlékének ajánlom, és azoknak, akik látványosságot vártak, s halált kaptak. Bárcsak ők is elolvashatnák ezt az írást...!

2006. augusztus. 18.

Felhívta az ávóst. Az a második kicsengésre felvette.

- Helló öregem! - szólt bele a régi ellensége kedélyesen. Elvgyorodott. Az elmúlt évtizedekben váltakozó szerencsével üzték egymást, át országhatárokon és rendszereken. A múlt és az állapotuk, hogy nem halnak meg, csak ha levágják a fejük, összekötötte őket, jobban, mint akarták. Szívélyesen üdvözölte. Bosszúgetni kezdtek. Egyetlen témájuk volt csupán, hogy mikor és hol fognak megvédni végre, hogy pontot tegyenek kettejük ügyére. Persze a társalgás virágnyelven folyt a titkoszolgálatokba beépült figyelők miatt. Telefonon nyíltan egymás tervezett megöléséről csevegni nem lett volna célszerű. Megvolt a színonima rendszerük, amikkel helyettesítettek olyan szavakat, mint a lefejezés. Az utat figyelte, ahogy közeledett a fővároshoz. Az ávós nyomta neki a rizsát, olyan kacifántosan, hogy időnként erőlködni kellett a nyomon követéssel. Végül sikerült megállapodniuk egy találkában, a Szent István bazilikában. Ott majd megbeszéljük a részleteket. Az ávós elkészönt, és letette. Elnevette magát a helyzet komikumán. Eszébe jutott 1983, amikor ugyanígy közeledett a városhoz. Közben az East együttes „Rések a falon” c. számát hallgatta. Háborzongató volt a szöveget hallgatni. Egyszerre emlékeztette rá, hogy egy szocialista országban van, ahol résen kell lennie, és a figyelők időnként határozottan bosszantó kis akcióira. Ebben az évben sem tudta elkapni őt. Ellenben a szart is kiverte egy figyelőből, aki túlságosan közel merészkedett hozzá. Sikerült belőle információkat kicsikarni. Megtudta, az ávós azon kesereg, hogy nem ásta ki őt, amikor még nem mászott ki a sírjából. A figyelő szerint másokkal később megtette. Ezen nagyon megdöbbent.

- 56-osok voltak? - kérdezte a vért szipákoló figyelőtől. A fickó bólintott. Hidegen méregette, ezt nem bírta sokáig, és ijedten kibökte még:

- Volt köztük koncepció is!

- Neveket! - suttogta iszonyodva. A figyelő kínlódott a félelemtől és a kötelességtudattól. Végül az előbbi győzött, és elrebegett néhány nevet. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, egyetlen ismerős sem volt köztük. Azóta utánanézett mindnek, kommunisták is voltak köztük. Elképzelte, hogy valamelyiket rehabilitálják, és még az előtt kiássák, hogy Kékesi odaér... Lehet egy komcsiból szent? Aztán múltak az évek, évtizedek. A legújabb időkben az ávós valahogyan megtudta az egyik e-mail címét, és levelezni kezdtek. Nagyon különös volt az egész, de hasznos. Egymást puhatolták, vadásztak az elejtett információmorzsákra. Ő például leszúrta, hogy Kékesi már kigyógyult a kommunizmusból, már nem volt megrögzött sztálinista, csak halhatatlan.

- Jobb későn, mint soha! - gondolta kajánul, azért buzgón ávósolta tovább, tudva, hogy ezzel bosszantja. Az utolsó levélben Kékesi nyájasan invitálta a közös dolguk ügyében, azzal kérkedve, hogy ő majd sikeresen végrehajtsa a népbíróóság ítéletét. Ő azzal ríposztzott, hogy Kékesi lesz a forradalom utolsó halottja...

Még ugyanaznap a bazilikában

Egymás mellett ültek, akár a régi jó barátok. Suttogva beszélgettek, fél szemmel a templomban tartózkodó híveket és turistákat lesve.

- A Kurgan el akart kapni téged! - sziszegte az ávós.

- Tényleg? - kérdezte.

- Ezt meg honnan tudod? - Kékesi elhúzta a száját.

- Nem csak te vertél meg már figyelőt - megborzongott. Vajon a régi módszereit használta közben? Akkor még azt is bevallotta a szerencsétlen, amit nem tudott.

- Mit akart tőlem? - kérdezte nem éppen értelmesen, kiesve a szerepéből. Vállvonás.

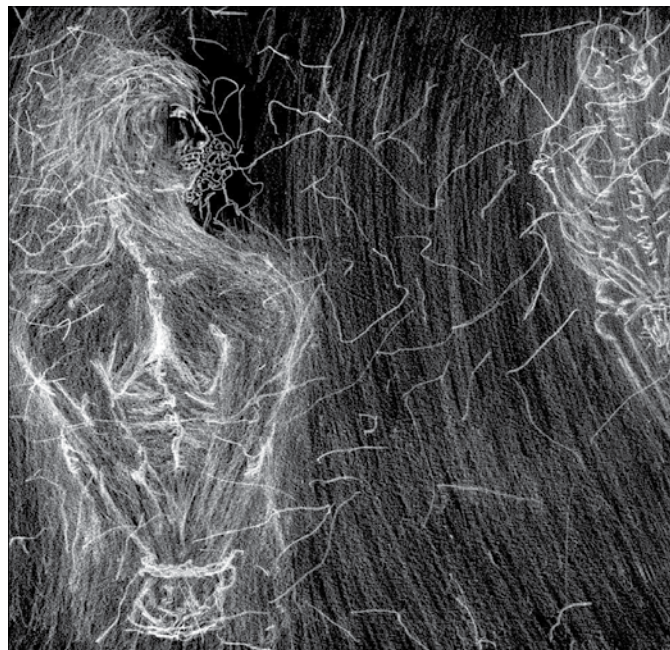
- Neem tudom, szerinted? - az ávós színlelt tanácsstalanság-gal megvakarta az állát.

- Mi a fenét akarhat egy halhatatlan a másiktól, hehe! - nem tudta biztosan, hogy most csak szórakozik vele, vagy ez tényleg igaz. A másik egyszerre csak felcihelődött.

- Na akkor megállapodtunk, holnap, a hegyen. A régi helyünkön, ahogy abban a régi időben! - bólintott, még mindig a Kurganon járt az esze. Az ávós láthatóan elégedett volt, amiért sikerült kibillentenie őt a nyugalomból. Biccentett és távozott. Bosszúsan nézett utána, nem vette észre, hogy az egyik „hívó” őt nézi...

A sír mélyén...

A földízű fuldoklás tehetetlensége, a pillanatba fagyott, zavaros képek, emlékek nyomasztó árja. Foszlányokra szakadt kísértetek. A recsegő csigolyák kínja, puffadtan lógva a mélység felett. Némán kiabált, mozdulatlanul őrjögött, lefelé tekintve a mélybe, ahol semmit se látott. Meg akart fordulni, de a föld nem engedte, rátelepedett, lenyomta. Pánikba esve próbált meg mozogni, attól rettegve, hogy valaki majd a nyakába szúr egy éles tárgyat. A teljes kétségbeeséstől időnként behullott a semmibe, amely odalenn ásítózott, hogy aztán visszakúszva kezdje előlről az önmarcangolást. Halott volt, de élni akart. Körülötte más holttestek is voltak, de azok nem akartak már élni. Széthullottak, eltűntek. Az ő akarát egy testetlen, gúnyos mosoly táplálta, mely felette lebegett. Egy mosoly, melyet megölt, s ami mégis élt. A „megdöntési kísérlet” gonoszul sziszegett a fülébe. Száraz, raccsoló hang olvasta

ítélet üldözte a mélyben. Krumplisztésza ízű, felböfögött zagyvalék. Fénytelen lábasból, kopott kanállal megbabált langyos krumplisztésztát lehelt a képébe az a tetetlen száj, ahogy érzéketlenül sorolta a vádpontokat. „A népi demokratikus államrend fegyveres megdöntési kísérletében vállalt aktív szerep, izgatás, gyilkosság!” Hangtalanul hahotázott. A gyilkosok gyilkosa, meggyilkolva! És ezen a ponton megint ő! Annak a disznónak halottnak kellett volna lennie! Ő lőtte le! De mégis ott állt, és elégedett mosollyal figyelte, ahogy a fejére húzzák a zsákot. Ő ordítani akart, vádolni, de kiszaladt a lába alól a szilárd támasz, és benn akadt a kérdés: te mocsok, te élsz? Érezte, a haláltusa kiélesedett érzékeivel, ahogy figyel a kínlódását a hurokban. Amit érzett, a fuldoklás, a test végső zsigeri reakciói, elhalványultak, elkoptak egyetlen kérdésnek utat engedve: hogy lehet ez? Az a gúnytól csöpögő arc annyira dühítette, hogy megmozdult, diadalmasan kínlódva. Beleharapott a földbe, örölte, ropogtatta, közben átkozódott és üvöltözött. De ez csupán nyivákolás volt ott lenni a mélyben, levegő nélkül. Kiszabadította magát a föld szorításából, széttépte a drótot a kezén, és keservesen a hátára fordult. Nem látott semmit, de nyugodtabb lett. Most már szembenézhet azzal, aki bele akar vágni! Tépni, marcangolni kezdte a földet... kifelé!

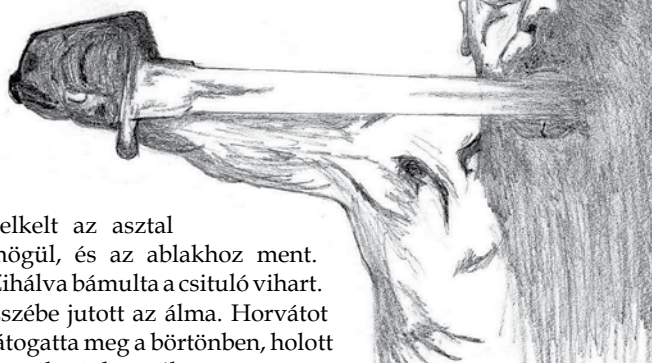
1961

Vihar dühöngött. A sötét égbolt jajgatott a villámok cakkos vágásaitól. Egyre fokozódott a tombolás, az esőfüggöny, akár egy finom hártya, melyen a mennykövek visszfénye, mint a kiöntött tempera. Amikor kiásta magát egy pocsolya alól, és fuldokló sivító lélegzetével először üvöltött bele a viharos éjbe, megszületett, újra. Megmozdult, a pocsolya vize egy csapásra eltűnt lenni, a beomlott sírgödör mélyén. Megpróbált feltápászkodni a sárból, de egy óriási villám vágott belé. A világ vége robajának kíséretében visszahullott, hanyatt esve a sárba, ami sistergett, és kéken izzott az elektromosságtól. Megint üvöltött, mint egy kiéhezett farkas. A kezét felemelte, a széttépett rozsdás drót még rajta fityegett. Vér csorgott a vágásokból, elmosta az eső, a sebekkel együtt. Mintha a víz lemosta volna azokat is. Újabb villám csapott bele, összerándult, aztán kirúgta magát, közben sikoltzott a kéjtől és kintől. A vihar tovább fokozódott, harsogott az éjszaka, korbácsként csattogott a szél, pengeként vágott a víz. Sorban jöttek a villámok, mind őt keresték, mind neki adta az erejét. A tudata kéken izzott, ismét az volt ki egykoron, benne élt az egész, átkozott história...

- Megöllek te fattyú, levágom a fejed, te disznó! - hörögte, amikor lélegzethez jutott...

Kilométerekkel odébb a belügyminisztérium egyik tisztje rémálmodt látott az íróasztalára borulva. Görcsösen markolt egy dossziét, jobb híján, mert amit keresett, a kéz, az nem ott volt. Egy kardot nem lehet csak úgy szem előtt tárolni. Izzadtan, a nyakához kapva riadt fel. A bal kezével megdörzsölte a mellkasát, ahol a ruha alatt egy csúf sebhely torzította el a bőrét. „Az ellenforradalmárokkal

vívott harcban szerzett súlyos sebesülés.” Ez volt a fedőtörténete. A valóságban ez volt az a lövés, amibe belehalt. Felnyúlt a másik heghez a fején. Ez meg a ráadás.

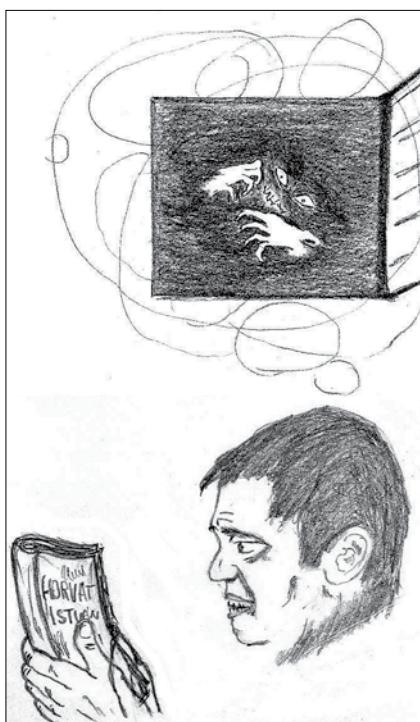
Felkelt az asztal mögül, és az ablakhoz ment. Zihálva bámulta a csituló vihart. Eszébe jutott az álma. Horvátot látogatta meg a börtönben, holott a valóságban ilyet sose tett. Horvát csak egy sötét árny volt a cella mélyén, mint egy megfoghatatlan, ismeretlen szörny. Félt tőle. Vitatkoztak, ő kiabált, Horvát meg sziszegett, mint egy támadásra készülő kígyó...

- Miféle „forradalom” ez, amiben kommunistákat ölnek? - kiáltotta be a sötétbe.

- Nem elégáns! - jött a válasz. - Ebben az országban '48 óta félnék az egyszerű emberek... sztahanovista voltam! Állandóan azon idegeskedtem, hogy teljesítem túl majd a normát! Álmatlan éjszakákon sírtam, és féltem, ha nem sikerül, szabotőr leszek, a szocializmus ellensége! És akkor majd elvisznek! Félttem, és a félelem és kiszolgáltatottság gyűlöletet szül! Eddig ti öltétek a magamfajta, aláztátok meg, aztán „helyzet” lett, és mi jöttünk! Ha igazak azok a szörnyűségek, amikről hallani, rászolgáltatok a halálra, mind...! - megborzongott. - Csak álom volt, nem történt meg! - nyugtatgatta magát, de nem igazán sikerült. Amit érzett, az a bizonyosság volt: a régi történet folytatódik! - Visszajött! - zihálta maga elé. - Ő is az...!

Vadul rohant, mintha kergetnék, ami végül is igaz volt. A múlt arnyai utána jöttek a föld alól, és üldözőbe vették. Az eső elállt, a szél elült, csend volt és nyugalom. Házak, fák, néptelen, csendes utak. Csak egy idő múltán vette észre, hogy teljesen meztelen. Megtorpant, és bután meredt magára. Odalenn, a mélyben lerohadt róla a ruha, és ő ennek csak most ébredt tudatára. Ettől kezdve az arnyak közt mozgott, mert korán munkába igyekvőket látott. A város szívében végre sikerült ruhát lopnia.

- Valaki nagyon fog szidni engem! - gondolta. Aztán rohant tovább, míg a céljához nem ért. A Nemzeti Múzeum előtt egy időre megállt, figyelt, hallgatózott, új érzékeit kiterjesztve várt egy kicsit, aztán mászott is át a kerítésen. Az ösztönei vezették, akár egy vadászebet a szimata. Az ór aludt, még azt sem vette volna észre, ha az egész múzeumot elviszik a feje fölül. Magnetikus vonzást érzett, és hamarosan a régi fegyverek raktárában találta magát, kovás puskák és csorba kardok között. Amikor egy török jatagánt a kezébe vett, megnyugodott, már nem érezte magát védtelennek. Attól kezdve higgadtan keresgélt. Az a jatagán csorba volt, és nagyon megviselték az évszázadok, de biztonságérzetet adott. Sokáig keresgélt, turkálva a régiségek között. Aztán egyszerre kincset talált, egy '48-as huszárkardot, melynek enyhe görbületű pengéje ép volt, sőt még némi éle is akadt. Megbűvöltem meredt arra az apró, gyorsan beforró sebre, amit a szablyával ejtett próbaképp. Megtalálta, ami neki kell! Ahogy méregette a pengét, az egész fegyver súlyozását, szinte saját folytatásaként érezte a fegyvert. A jatagánt visszatette a helyére, minél kevesebb rendetlenséget kell hagynia maga után. Jó eséllyel sokáig nem fedezik fel az ittjártát. Elkezdte fenni a kardot, miután talált megfelelő követ a mezőgazdasági kiállításon. Nem volt a legjobb erre a célra, de

ez van. Most hálás volt az egykori úttörőtáborban megszenvedett aratásnak, ahol megtanult kaszára fenni. Végül is nem sok volt a különbség számára, hamar ráérezett. A fémes hangtól megborzosgott – kéjesen. Elképzelte, milyen lehet ez a hang, amikor csontot ér. Közben fülelt, hátha mégis felébred a hétalvó őr. Hideg elszánás ébredt benne, hogy ha kell, megöli. Amikor végzett, meglóbálta a fegyvert. A hűvös múzeumi levegő csíkokra szakadt a penge ezüst villanásától. Az arcához emelte a kardot.

- Horvát István esztergályos, élmunkás, sztahanovista... és forradalmár... halott! – sziszegte maga elé. – Én most valaki más vagyok! – ezt már egy vérszomjas harcos mondta. – Egy kegyetlen gyilkos...

1956. október

A téren semmi sem mozdult. A feszültség tapintható, belélegezhető, ártó miazmája lebegett felette. Erőltette a szemét, jeleket keresett. Az orvlövész valahol a közelben rejtőzött, és ő el akarta kapni. Nem tudta hányan vannak, de míg itt lapulnak, addig a tér nem biztonságos. Ezek a mocskos embereket ölnék lesből, fegyverteleneket, sebesültszállítókat. Mentőautókra lőnek! Le kell vadászni ezeket, akár a patkányokat! Próbált valami áruló jelet találni, figyelmesen vizsgálta a facsoportokat és ablakokat. A tetőket és kéményeket... Valami megmozdult odaát. Egy ember futott át a téren cikk-cakkban, fától fáig szökkenve. Lövéses dördültek, de a férfi ügyesen mozgott, kiszámíthatatlanul, és nem találták el. Időnként visszalőtt, a fenn rejtőző brigantik ilyenkor meglapultak.

- Jobb szeretik a kacsavadászatot! – gondolta. Figyelte a rövid golyóváltást.

A férfi az egyik látószögén kívül eső épület felé tüzelt. Tehát nem megfelelő irányt választott a kereséshez. Óvatosan kikukucskált a házsarok mögül. Újabb lövöldözés kezdődött, ahogy az ember ott a fák közt nekiiramodott. Két felvillanást látott az egyik ház padlásterének ablakából. Visszahúzódott. Egy alakot is látott megmozdulni, ahogy követte az odalenn futó mozgását. A rohadék! Ott tisztán pásztázhatja az egész elátkozott teret! Csak kis ideig szidta magát, amiért nem jól választotta meg az állását. A férfi eközben sikeresen átjutott a túloldalra, folyamatosan visszalőve. A taktikai hibájából előnyt kovácsolhat, az ávós erről nem vár támadást a lehetetlen szög miatt. Persze óvatosnak kell maradnia, és semmiképpen sem szabad elárulnia magát. Rövid töprengés után lehasalt a hideg járdára, szinte süttött a vékony kabátán át. Újra kinézett, megint látta villogni azt az alakot. Keresgél a disznaja! - állapította meg elégedetten. Biztosan csalódott! Figyelte a mozgolódást.

- Keresgélj csak, én már megtaláltalak! – sziszegte maga elé. Egyedül volt ott fenn az ávós, de elegendő, jól be tudta lőni az egész teret. Hálás volt az előbbi ostobaságig bátor férfinak, aki az életét kockáztatta a téren. Ki tudja, talán valami hírvivő lehetett. Neki köszönhetően most már tudja, hova kell figyelnie. Nem törődött a hideggel, várt. Az a nyílás most üres volt, feketén ásított. A lesipuskás nyilván hátrahúzódva figyel. Hosszú perceként árt, semmi sem történt. Ahogy ott didergett a kövön, észbe jutott, ahogy gyermekkorában szidta az anyja, ha a hideg lépcsőn kucorgott.

- Szegény mama, ha most látná, mit művelek! – mosolyogva idézte fel az arcát, aztán elfelhősödött a tekintete. Sok éve már, hogy elment. Hogy a szomorú emléket elhessegesse, a padlás felé nézett. Apró mozgást látott, aztán villanás-dőrej. A tér túloldalán fájdalomművöltés felelt rá. Szitkozódva célozta meg a padlást. – Valakit lelőtt miattad! – szidta magát. Egy határozatlan, elmosódott téglalapot látott a padlás sötétjében, egy ember absztrakt fény-árnyék sziluettjét. Gondolkodás nélkül

meghúzta a ravaszt. A saját lövését nem hallotta, egy másodpercig azt hitte, a csütörtököt mondott a fegyvere. Aztán egy alak bukott ki a tető résén, cserepeket sodorva magával. Hatalmasat, tompát puffant odalenn, ahogy kitárt karokkal lezuhant. Csak most hallotta meg a lövésének visszhangját. A következő pillanatban már el is nyomta a kitörő lövöldözés robaja. Más irányból is löni kezdték az épületet, amire elszórt válasz érkezett, aztán már az se. Az ávósok, mivel ezek szerint többen voltak, menekülőre fogták. Ő is felpattant, és csatlakozott az össztűzhöz, aztán rohant, ki a térre. Amikor odaért az eltrafált ávóshoz, meglepetten állt meg. Hogy tudta pont szíven löni? A hátán feküdt, a halálba dermedt csodálkozással. A bemeneti nyílás véres, tépett szakadása egyértelműen a szívnél volt. Belenézett a gyilkos képébe, fiatal legény volt, kemény, szögletes vonásokkal. Nagyon rossz érzése támadt. Ráfogta a fegyverét, mert azt hitte, mindjárt felugrik, és megpróbálja megölni.

- Dehát meghalt! – szidta magát. – Ha a lövéstől nem, akkor az eséstől. – felnézett. Onnan kiesni a biztos halál. Mégse stimelt valami. Nyugtalanul bámult az ávós arcába. A távolban újabb harc kezdődött. – A fenébe! – káromkodta el magát, aztán célzás nélkül még egyet beleeresztett. A fegyver elmozdult egy kissé, ahogy félig a távolba figyelt, és így fejbe lőtte a hullát, bár nem ezt akarta. Mérgesen a harci zaj felé rohant, és közben köpött egyet...

1976, Párizs

A fogadás megfelelő lehetőséget kínált arra, hogy feltűnés nélkül nézelődjön. A magyar forradalom 20. évfordulóján rendezett megemlékezések befejező aktusára könnyű volt bejutnia. Egy újságíró igazolványt lobogtatott, erre azonnal beengedték. Az igazolványra szüksége volt, mert a látszólagos életkora alapján aligha állíthatta magáról, hogy ő egy volt forradalmár. A pikáns csak az volt, hogy az igazolvány egy orosz újságé volt. Így most ő elvileg egy emigráns, fehérorosz sajtótermék tudósítójaként volt jelent meg. Azonnal kiszúrta a KGB ügynökeit, akik természetesen „magyarok” voltak, ilyen-olyan fedőtörténettel. Azok viszont nem tudták hová tenni őt, látták az igazolványát, de nem ismerték.

- Nincs rólam dossziéd, haha! – gondolta kárörvendően.

- Pedig van, csak nem jó helyen fogják keresni! – csak belül vigyorgott, kifelé faarccal nézett keresztül rajtuk. Állszakált viselt és parókát, az arcát gondosan elsminkelte egy szolgáltatás utcalány lelkes segedelmével. A pohárköszöntőkön mindig a legközelebbi kém felé emelte a poharát, azok zavartan viszonozták a gesztust. Próbálták végezni a dolguk, minél több információt elcsípni az „ellenforradalmárok” beszélgetéseiből, ő meg gonoszul játszadozott velük. Odaállt melléjük, amikor hallgatózni kezdtek, és a kérdéseivel, amiket hozzájuk intézett, gyakorlatilag lebuktatta őket. Azok egyre idegesebben és dühösebben méregették. Aztán az egyiket megérezett valamit. Egy félreismerhetetlen kézjegyet. Megrezdült benne a bizonyosság.

- Nahát, nahát! – suttogta maga elé kéjesen, az én kedves régi ismerősöm bábjá! - állapította meg. Kard ugyan nem volt nála, de a ruházatába rejtve egy törkést hordott magánál. Kiterjesztette az érzékeit. Nem lesz rá szükség! - állapította meg. Ez itt csak egy szemfüles. Ez után az ő nyomában koslatott mindvégig. Az nem bírta a gyűrődést, és állandóan az elvtársaitól várt segítséget. De persze azok nem mertek semmit tenni, nem tudták, mire készül. Sikertelenül alaposan kikészítette az ügynököt; aztán, mint a ragadozó a csordából a kiszemelt áldozatot, leválasztotta és elkülönítette. Egyetlen kíméletlen mozdulattal leütötte, és elvonszolta egy csendes zugba. Éppúgy, mint az oroszlán a megölt gnút. Magához térítette egy kis vízzel, és

hidegen nézte. Az ügynök halálra váltan bámult, meg se mert mukkanni. Hipnotizáltan meredt a kezében villogó tőrésre.

- Na dalolj madárka! - sziszegte. Az ügynök felnyögött, nagy levegőt vett, hogy belekezdjen valami bablába. Ő megcsóválta a fejét. Az ügynök megnyikkant, és csupán egy rémült kérdésre futotta.

- Mit akar tőlem?

- Te a Kékesi embere vagy - az állítása a fickó legfontosabb titkát tette semmissé. Rémülten felnyivákolott, de el is csihadt, a törre nézve. Hidegen, hízlegően kérdezte tőle:

- Mit kerestet veled itt az a fattyú? - a báb, reszkető hangon kibökte: - Egy bizonyos Horvát nevű ellenforradalmárról gyűjt adatokat...

Bólintott.

- Mit tudtál meg, kisfiam? - amaz a tőrkest bámulva reszketegen válaszolt: - Semmit, nem ismerik.

Bólintott, aztán maga elé tartva a pengét, lehajolt a fickóhoz. Az rémülten próbált hátrálni, de nem tudott a faltól.

- Mond meg neki, hogy megtaláltál - suttogta. Az ügynök, izdantan bámult rá, szájátva, irracionális, ősi félelemmel. - És azt is mondd meg neki, hogy nem bujkálhat örökké, egyszer úgy is elkapom. Nem védi meg sem aknazár, sem titkosszolgálat. Csak magára számíthat majd, ha tetszik, ha nem... - a hangsúlyt szándékosan nem vitte le, mintha nem fejezte volna be a mondandóját. Hirtelen egyenesedett fel. Az ügynök rémülten maga elé kapta a karjait. - Hess innen! - morogta.

...Később, a magyar nagykövetségtől nem messze, egy árnyékos zugban

Végignézte, ahogy a hosszúra nyúlt este után az ügynökök visszatérnek. Különösen egyiküknek lesz most sok dolga. Ma éjjel nem sokat alszik majd! Ez jó érzés volt.

Töprengett. A sminktől, parókától rég megszabadult már, a „hazatérés” módjain elmélkedett. Vissza kell mennie, hogy elkapja Kékesit. Ennyivel tartozik a forradalomnak, na meg magának is. Alaposan kitanulta a kardforgatás tudományát, halandó és halhatatlan mesterek tanították. Csak fel kellett idéznie az egykori munkamániás énjét, hogy mesterei elismerjék szorgalmát. Ki fog találni valamit, efelől nem volt kétsége. Lassan forgatta az ujjai között a fehér orosz firkász igazolványt. Ezt még nem dobta el, hátha szüksége lesz rá. Az igazolványt egy halhatatlantól szerezte, akit legyőzött. Megnézte a nevet, ami be volt írva: Alexander Septkin. Semmi. Ez a név semmi. Aki mögötte rejtőzött, már örökre rejtve is marad. Lyontól északra, egy kis erdőségben találtak. Egy ideje már érezte a másikat, aki követte, elindult hát, hogy megfelelő helyet keresen a küzdelemhez. Vihar készülődött, amikor egy elhagyott tisztáshoz ért. A fák közül előlépő alak akár a Háború és békéből is jöhetett volna. Le sem tagadhatta, hogy miféle. Ösztönös gyűlölet tódult fel benne, mint az eldugult csatornából kiöntő szenny.

- Orosz vagy! - köpte oda neki, és kardot rántott. A huszár-szablya szikár, fehér vámpírnak látszott egy távoli villám visszfényében, amely az ősi ellenség vérére szomjazik. Az orosz elmosolyodott, és meglendített egy olyan kardot, amelyet még sose látott.

- Te meg magyar - állapította meg csendesesen.

- Mikor lettél efféle? - lassan körözni kezdtek egymással szemben.

- Ötvenhatban! - sziszegte neki, nem volt kedve magyarul az '57-es ítéletét. Az orosz mosolygott.

- Á, te ellenforradalmár vagy, várható volt az ilyesmi...

- A te elvtársaid az ellenforradalmárok! - hörögte, közben azonban hirtelen lehiggadt. Te barom, ha felspanolod magad ő győz!

- Én nem vagyok elvtárs!

- Nem? - kérdezett vissza, immár megjátszott agresszióval.

- Nem bizony, te kölyök! Én már akkor vadásztam a magam-fajtára, amikor a cárok még sehol se voltak! - úgy tett, mintha düh rázna, remélve, hogy elég megtévesztő a műsor. A másik láthatóan bevette, mert csitítóan intett.

- Te nem vagy magyar, én meg nem vagyok orosz, testvér! - ő megtorpant, tétováságot színelve.

- Igaz - mondta halkán. Tudta, hogy amaz mindjárt támadni fog, kihasználni akarván azt, amit pillanatnyi megingásnak vél. Most! Villant át az agyán. Oldalt lépett és a gondolat sebességével egyet suhintott. Az ellenfele felé akart lépni, de csupán egy aprót rándult. A döbönt arcát megvilágította egy villám. A messi városban kitört a zivatar. A fej legurult, a test eldőlt. Még a kardját sem emelte fel. Reflexszerű mozdulattal az arcához emelte a szablyát, tisztelgésként a legyőzöttnek. Amióta kimászott az elfeledett sírjából, most először. A szeme előtt, a fegyver vércsatornáján sűrű, piros folyadék csordult alá. Csodálkozva nézte: vér? A torzából egy csepp sem jött ki. Egy pillanat alatt odaért hozzá a vihar, teljes erővel. Óriási esőfüggöny borult rá, lemosva a földöntúlian ezüst ragyogású pengét. Széttárta a karjait, az energia úgy szaladt keresztül rajta, mintha ott sem lett volna, csak azért, hogy még nagyobb erővel térjen vissza...

Folytatjuk...

HomoErgaster

Jó megoldás

A fogadó kis szobájában vágni lehetett a csendet. A varázsló körülhordozta tekintetét kis csapatának tagjain. Amikor meggyőződött róla, hogy osztatlan figyelmüket élvezni, beszélni kezdett.

- Úgy tűnik, nincs más választásunk, csak az Iszony utcai bolt.

Hitetlenkedő-szörnyülködő kis neszek hallatszottak a tolvaj és a bárd irányából. A paplovag és a harcos felől viszont kéjes ujjropogtatás.

- Szeretném pontosabban elmagyarázni, hogy egészen pontosan hová is megyünk, és mi vár ott miránk. Életbevágóan fontos, hogy MINDANNYIAN pontosan értsük, mivel nézünk szembe! - pillantott Pozdorja felé. A barbár igyekezett értelmes arccal visszanézni. - Tehát - terített szét egy jókora térképet az asztalon - az üzlet a Rettentő út és az Iszony utca sarkán áll. X-el jelöltem meg. Igen, mélyen bent van a Démonnegyedben. Szerencsére mind a három Rémkaputól viszonylag messzire. Ezek itt, itt és itt találhatók - bökött hosszú körmével három, a célt jelző x-hez nyugtalanítóan közeli pontra. - További jó hír, hogy a Kapuk által bezárt háromszögön kívül esik, tehát mágikus erőink birtokában leszünk... legalábbis amíg oda nem érünk. Odabent viszont... nos, hogy is mondjam...

- Értelmesen! - mordult fel Ámen, a paplovag, és letörtött egy láthatatlan foltot fényesen ragyogó, megszentelt kardjáról.

- Igen, köszönöm! - pislantott Dabraka magához térve. - Nos, igen, a tulajdonos egy mannafaló démon. Amennyire ki tudtam deríteni, elég, ha ránk pillant, ahhoz, hogy a varázserőnk öbelé költözzön át. De ez még nem minden. Majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy ősi és félelmetes szövetség köti...

- Kíhez? - dőlt előre kíváncsian a bárdlány. Ezáltal - nem teljesen véletlenül - rendkívül kellemes látványban részesítette a nagydarab Pozdorját és apró termetű riválisát, Sutyit is.

- Lyssa... - nyögte a varázsló elhalóan.

A név hallatán kitört a kavarodás. Mindenki egyszerre igyekezett beszélni. Trilla nyert. Nem volt feltétlenül fair play.

- Hiszen ő a legkegyetlenebb, legvérszomjasabb, legősibb és legerősebb démonherceg, akit rémisztő dalaink kimondhatatlan mélyén őrzünk. Neve kiejthetetlen titok. A lehelete láng, és a hangja halál... - a lányt kezdte elragadni az énekmondás révülete. Sutyi gyorsan megrázta, hogy magához térítse. Együttal átvette tőle a szót.

- Nem nagyon szeretek démonoktól lopkodni! Rohadt harag-tartó egy népség! Ráadásul a szemük is pizkosul jó!

- Lyssa... - sóhajtotta el Ámen - az ősi, a legnagyobb Ellenség... és én most leszámolok veled!

- Nem arról a lánglövellő ipséről beszélünk, akivel a dadusok ijesztetik a lurkókat? - vágta hátra józanul a barbár.

- De.

- Akkor ropogásra fogunk főni, haver!

- Sülni - javította ki a lovag gépiesen. - Sülni... Igen... mindannyian megsülnünk... Elégünk a pokol tüzén! Nem akarok meghalni! Még annyi szent feladat vár rám! - ordította kétségbeesve.

- Hallgassatok ide, van egy tervem! - vetett véget Dabraka az általános zűrzavarnak.

Figyelmes, feszült csönd támadt. Minden szem a varázslóra meredt.

- Nos, a démon mindannyiunkat megfoszt a varázserőnktől, teljesen érzéketlen a bájaidra, Trilla kedvesem, és szövetségese révén rendkívüli erővel és hatalommal rendelkezik. Ráadásul az üzlet több fraktális dimenziót rejt magában, ahol ki tudja, milyen további szörnyűségek rejtőzhetnek. Ilyen helyzetben csak egyetlen dolgot tehetünk... - a varázsló közelebb húzta társait, és csendfalat bűvölt köréjük. Még a szájak mozgása sem látszott, összehajló fejeik miatt.

Egy perc sem telt belé, és a csendvarázs elenyészett. A csapat tagjai pedig bizakodó mosollyal széledtek szét az ágyaik felé.

Másnap délelőtt öt fegyvertelen, és kissé félszeg turista szállt le a lóvasútról a Rettentő út - Démonnegyed megállónál. Csendesesen, és minden szembejövő elől udvariasan kitérve elsétáltak az Iszonyú utca sarkáig. Tanakodtak és nézelődtek egy kicsit, majd benyitottak a boltba.

A rendkívül erős mágikus tér miatt az odabent történeteket sajnos nem tudtuk rögzíteni!

Negyed óra múlva kiléptek az ajtón. Mindannyian, és sértetlenül. Jókora csomagokkal megrakodva. Sőt diadalmas mosollyal, noha kissé fáradtan. Csendesesen, és minden szembejövő elől udvariasan kitérve visszasétáltak a Rettentő úton a lóvasútig.

Nemsokára ismét a fogadó kis szobájában ültek. A zsvajgásnak ismét Dabraka hangja vetett véget.

- Elégedettek vagytok a szerzeményeitekkel? - kérdezte.

Valamennyien egyszerre kezdték magyarázni, hogy mennyire nagyon.

- Helyes! Én pedig mindannyitokra büszke vagyok! Valamennyien remekül oldottátok meg a feladatot! Ámen, örülök, hogy meg tudtad zabolázni a gyűlöleted, és barátságosan viselkedtél. Pozdorja, az összes udvariassági formulát hibátlanul tudtad! Remek! Trilla, a visszafogott öltözködésed és viselkedésed elbűvölő volt! És Sutyi, mindent visszatettél a helyére, vagy kifizettél, amit csak megfogtál! Gratulálók!

Büszke kis zajok hallatszottak válaszul.

- Ügyességetek jutalmául máskor is szabadon beléphetünk a Démonnegyedbe. Ami még ennél is fontosabb, szabadon távozhatunk is onnan. Ráadásul az Iszony utcai üzletben a legközelebbi vásárlásunkból öt százalék engedményt is kapunk!

- Hurrá! - kiáltotta csapat egy torokkal.

Kévirág

Párbaj

A lemenő nap sugarai vörösrre festették a tájat. Az udvarház falai tornyosultak jobbomon, míg baloldalon a lábam alatt futó ösvényt bájos kis rózsaliget határolta. Virágok édes illata lengte be a környéket, és egy közeli cseresznyefa ágai közül énekesmadár hangját sodorta felém az esti szellő. Ennyi szépségtől elmém vad háborgása is lassú patakká szelődött.

Kezeimben rövidkardot tartva álltam szemben ellenfelemmel, a nálam jóval alacsonyabb, egyébként vidám tekintetű, de most arcán a halál vicsorával rám meredő törpével. Már csak mi voltunk életben.

Társa, az elf ifjászlány, kissé oldalt, a rózsasövény túloldalán hevert a fűben. Szája sarkából vörös vér folyt az állára, majd csöppent rá szikrázóan fehér ruhájára. A rubinszínű folt lassan szétterült a kelme szövetének szálain szaladva, és mint egy csúf kis hernyó bebábozódás után, valami torzan gyönyörű pillangószerű foltta alakult.

Vele már végeztem... Hiába küzdött a törpe oldalán, és járta velem szemben a halál táncát olyan kecsességgel, melyre csak fajtájának legkiválóbbjai képesek, ellenem nem volt esélye. Bár gyorsabb volt nálam, és bevitt néhány kisebb találatot, egyszer ő is hibázott. Ekkor könnyörtelenül döftem át testén két rövid pengémet. Miközben fájdalmas grimaszba torzult arccal, kezéből kardját elejtve lehanyatlott, szemében értetlenség tükröződött...

A kis félembernyi törpe, hangos, artikulatlan hörgésre emlékeztető kiáltással lódult felém. Míves pengéjét két kézre fogva, természetét meghazudtoló fürgeséggel száguldott, majd, amikor a közelemben ért, kardját a feje fölé emelve egyetlen csapással akarta lezárni ügyünket.

Balomban tartott pengémmel tereltem félre a lezúduló csapást, majd bepördültem a rózsák közötti résen a fákkal

tarkított kis ligetbe. Ellenfelem vadul hadakozva utánam vetette magát, miközben én folyton csak hátráltam előle. Így próbáltam teret nyerni egy ellentámadás megindításához.

Miközben hátráltam, nem vettem észre a mögöttem elterülő elf lány testét. Sarkam megakadt a lábában. Megbotlottam, és nagyot nyekkenve terültem el a hátamon. Ellenfelem hörögve, a vérszagtól megittasulva vetette rám magát. Első csapása elől elhengeredtem, de tudtam, hogy a következő elől nem fogok tudni kitérni. Testemet fedő nehéz páncélomban esélyem sem volt rá, hogy fürge csapásait elkerüljem.

- Véged! - kiáltotta és éreztem, ahogy hátamon a vért átszakad csapásának súlya alatt, és a penge a húsemba mar...

- Befelé! Kész a vacsora! - kiáltja a ház ajtajából a párom, de fiam nem hall semmit, és megint lesújt rám a fadarabbal.

- Ááá! Elég, Bence! Elég! Legyőztél! - próbálom tudatosítani benne, hogy a csata véget ért.

- Gyerünk, csatározzunk még egyszer! - kiáltja lihegve a kis törpördög.

- Nem lehet, kopasz. Nem hallottad Anyut? Kész a vacsora, indíts befelé kezét mosni! Te is, Barbi, de mondtam neked, hogy ne cseresznyézz a földön fekve, ráadásul vacsora előtt. Nem fogsz tudni enni... A pólódat is összekoszoltad. Na, most kapunk anyádtól!

Azzal lehajolok és felsegítem a bátor elf harcos lányt, aki mosolygva fogja meg a kezem, és indul velem az öccse után befelé.

- Arról volt szó, hogy most én foglak legyőzni és nem az öcsi! - mondja szemrehányóan, de hamar megbocsátja figyelmetlenségemet.

Mielőtt a valóságba vezető ajtón át a házukba belépnénk, még az ajtó mellé letámasztom az ütött-kopott faágakat, melyekkel már annyi csatát megvívunk így hárman...

Placebo

A sivatag kincse

Ujjaim tétován mozdultak a relief arannyal futtatott, archaikus írásjelei felé. Már majdnem megérintettem, amikor hirtelen kétség ébredt a szívemben. Nem hatalmasodott el rajtam, de ahhoz épp elegendő volt, hogy megakassza a mozdulatomat. Céломra összpontosítottam, hogy eloszlassam az elmémbe áradó vészterhes gondolatokat. Mint oly sokszor viszontagságos utam során, most is a sonioni hekká jóslatából merítettem erőt. Azt mondta, hogy a Taba el ibarai szentélyben szunnyadó emlékmű az egyetlen olyan dolog, amely választ adhat a kérdéseimre. Csak ez az ereklje képes rá, hogy szétszaggassa az idő fátylát.

A legtöbb ember arra kíváncsi, hogy mit tartogat számára a jövő. Nos, ilyen szempontból én kivétel vagyok... Engem a múlt érdekel... Azt szeretném megtudni, hogy ki ölte meg a kedvesemet.

Remegő tenyerem a hűvös fémre simult. Abban a pillanatban izzó képek árasztották el az agyamat. Egymás után villantak fel és fájdalmasan égtek bele a retinámba. Szerelmem boldog, majd rémült arca... Rohanó lábak... Kapkodó lélegzet... Leila sikítása... Villanó penge és... Gyilkosának az arca...

Zihálva téptem ki magam a relief bűvköréből. Kínzó emlékek kavargtak a fejemben, de igyekeztem gyorsan összeszedni magam. Mély lélegzeteket vettem, hogy megnyugtassam hevesen dobogó szívemet. Mikor kinyitottam a szemem, már újra a régi voltam... egy dolgot kivéve.

- El tudod olvasni az írást? Ugye biztonságos a kincseskamra? Nem örzi semmilyen bűbáj? Esetleg csapda? Mondd, hogy nem! - Abdul hangjában mérhetetlen mohóság remegett.

- Igen, el tudom olvasni - hűvös mosolyt villantottam rá. - Leila is örülne a kincseknek, az ékszereknek. Bárcsak ő is itt lehetne velünk... Mít is mondtál, hogy találtál rá a testére?

- A patakhoz mentem vízért, ott akadtam rá szegényre... Még a gyilkosait is láttam, amint ellovagoltak. Mocskos sivatagi portyázók! Aztán... megpróbáltam segíteni rajta, de... már halott volt. Sajnálom, Ali, annyira... sajnálom!

- Ugyan, ne vádold magad, hisz te minden tőled telhető megtettél! - tétován megveregettem a vállát. - Mindent...

- Akkor... - úgy tűnt, hogy Abdul gyorsan összeszedte magát. - Mit mond az írás?

- Nos, ez egy idézet, amely így szól:

„Ha átlépsz a boltív alatt,
tiéd lesz a sivatag összes kincse”

Tekintetében újra felizzott a mohóság, ezúttal még hevesebben.

- Ugye mehetek elsőnek? Mehetek... ugye?

- Persze, hogy mehetsz. Kérdemelled...

Néztem, ahogy átrohant a boltív alatt. A birtoklás mohó vágya hajtotta, ám nem jutott messzire. A kamra falán sorjázó apró lyukakból áttetsző szálak röppentek ki sziszegve, és pillanatok alatt gúzsba kötötték. Újabb és újabb fonalak ölelték

körbe, és teste körül egy átlátszó gubó kezdett kialakulni. Csak a feje maradt szabadon, mintegy megkoronázva a szörnyű képet.

- Mindennél jobban akartad őt, de elutasított téged... Azt gondoltad, hogy ha nem lehet a tiéd, akkor ne legyen senki másé, ezért... megölted - hangom most érzélemmentesen csengett. - Hazudtál nekem, és... én is neked. A felirat így hangzik pontosan:

„Ha átlépsz a boltív alatt,
tiéd lesz a sivatag összes kincsja”

A dráma végét már nem akartam látni. Sarkon fordultam és elindultam a kijárat irányába...

bel corma

Miatyánk & Co

A temetőben sokan összegyűltek. A család, a barátok, közeli s távoli ismerősök. A tömeg apraja-nagyja felöltötte a fekete ruháját, szépen kiöltözve jelent meg a szertartáson; kivétel nélkül egy emberként hallgatták a pap szavait, melyeket a jelenlévőkhöz intézett, de arról a valakiről szóltak, aki most ott feküdt a koporsóban. Az éjfélete láda fedele még nyitva volt, s a benne fekvő békésen pihent... látszólag.

- János egyszerű ember volt, aki szerette az életet és a családját. Szomorúan vesszük tudomásul, hogy oly hirtelen eltávozott tőlünk... - visszhangzott a pap hangja.

Ekkor egy fáradt férfihang sóhajtott fel valahonnan a tömeg hátsó soraiból. Ám senki sem mozdult vagy fordult arra, mintha nem is hallották volna. Hogy is hallhatnák...

- De már a mennyek kapuja felé tart, s ott fog tovább élni - folytatta a pap.

Erre a férfi csak kelleetlenül legyintett egyet közben a fejét csóválva.

- Ühüm - köszörilte meg a torkát egy ismeretlen hang a férfi háta mögött, mire az lassan megfordult. Láthatóan meglepődött a látványtól. Egy alacsony, szakállas emberke állt előtte, talpig fehér ruhában és egyenesen reá szegezte tekintetét. Ő látta. De hogyan?

- Ühüm - ismételte meg az előbbihez hasonlóan a torkának köszöriülését az idegen, majd hozzátette - János, ugye?

- Mondjuk, az voltam... Ki maga? - pislogott laposan az emberkére a szólított.

- Nem fontos - válaszolt kurtán a szakállas. - Nos?

János értetlenül bámult az idegenre. Egyáltalán nem értette, miért tette fel azt a kérdést, hogy „Nos?”.

- Na, mire vár még, he? Az örökéletre? Nesze, töltsd ki!

- Mit? - vont a vállát dühösen János.

- A papírt!? - lengette meg János orra előtt az aranybetűkkel rótt, hófehér lapot a szakállas, majd hozzátette ellentmondást nem tűró hangon. - Ez egy hivatalos eljárás, mindenkinek kötelező kitöltenie!

János közönyösen átvette a lapot egy fehér tollal egyetemben és olvasni kezdte... Nagy meglepetésére ez állt a papír fejlécén szép nagy betűkkel szedve:

Halálbevallás

Halotti kérdőív és felmérés

Forgalmazó: Miatyánk & Co

Mottó: „isa pur és homou vogymuk”

(Az Új Szent Péter-terv által jóváhagyva, szóval senki se próbáljon meg hamis adatokat közzétenni, mert az Úr mindent lát...)

- Ez valami vicc? - förmedt János az alacsony emberkére.

- Miért, mit gondolsz, csak szórakozásból vagyok itt, he? - tártá szét a kezét a szakállas. - Olvassa tovább és töltsd végre ki!

János ismét olvasni kezdett, majd megállt az első három kitöltendő mezőnél, ahol ez állt:

Halálkori név:

Halál(i) ideje:

Mennyei azonosító (ha nem tudja, vegye fel a kapcsolatot védőszentjével):

János fintorogva nézett az emberkére, de az csak sürgetően legyintett, így nagy, ákombákom betűkkel ráróta a megfelelő adatát, a megfelelő mezőbe. A mennyei azonosítót az utasítás szerint nem töltötte ki. Mikor végzett, jöttek a következő mezők.

(A következő kérdések megválaszolásához karikázzon a két opció közül! Őszinte legyen!)

Igényel életutáni halálbiztosítást? Igen / Nem

Kívánja támogatni lelkének egy százalékával a Miatyánk & Co-t? Igen / Nem

Milyennek találja halálát? Meg vagyok elégedve. / Miért pont én?!

János a kérdések elolvasására egyre dühösebb lett, hogy mit zargatják a halálban ilyenekkel, de azért minden kérdésen rágódott egy kicsit és karikázott. Végül ezzel is megvolt. Alul az aláíráshoz is odabiggyesztette kusza vonalait, majd értetlenül nézett a szakállas emberkére.

- Ennyi az egész? És mikor tudom meg, hova jutok ezután? - kérdezte mérgesen.

- Ennyi - vágta rá foghegyről a szakállas. Aztán a második kérdésen elgondolkodott egy kissé, majd felnevetett.

- Ez az első halála? - kérdezte szórakozottan.

- Igen... Miért lesz több is? - hökkent meg János.

- Valószínűleg... - biggyesztette le az ajkát az emberke, majd hozzátette - De persze ez időbe telik. Remélem, megérti...

- Nem! - gerjedt hirtelen haragra János. - Végigszenvedek egy életet, meghalok és ez így folytatódik? Ráadásul minden halálomkor jön majd maga, és ilyen kérdésekkel zaklat? Nem értem meg! - fenyegetőzött a halott. - Sosem lehet nyugta az embernek? Nem üdvözlöm néne?

- Az csak szóbeszéd, nincs keret a fenntartásra...

- Mi az, hogy nincs keret? Miféle túlvilág vár rám? Sőt! Még elvárják, hogy lelkem egy részével támogassam a munkájukat? Fenét! - mordult fel János.

- Hát, valamiből élni kell, uram, még nekünk is...

A. G. Stone

A zarándok

Felszisszent, és szájához kapta sajtó tenyerét. Nyelve hegyével kitapintotta a mélyen a bőre alá fúródott tuskék törött végét, majd metszőfogaival egyenként kihúzgálta őket. Szájában keveredett a vér sós íze valami megnevezhetetlen, idegen aromával. A régmúlt távolából anyja meleg hangja szólalt meg:

– Kisfiam, sose nyúlj a szádba piszkos kézzel, mert beteg leszel!

A fájdalmas grimaszból arca erőltetett mosolyba váltott. „Beteg, anya? Hisz nem is piszkos, tegnap délben mostam meg, mielőtt elhagytam a fogadót. Azóta csak a fél világot jártam be, és fogdostam össze... Tizennégy óra bolyongás a vadonban, az utat tapogatva, hegyre fel, hegyről le. Különböző is, milyen bacilus betegíti meg az ember lelkét, mint az enyémet? Mondd, Anya!”

A telihold fényénél megszemlélte sérülését, amit a tuskés bozót okozott, mikor is a vízmosásban felfelé haladva megcsúszott, és támaszt keresve belekapaszkodott az első keze ügyébe kerülő növénybe. A tuskék ütötte lyukak mellett két mély karcolásból szívárgott a nyállal hígított vér. Ökölbe zárta kézfejét, majd kinyitotta. Fájt minden mozdulat.

Fertőtleníteni kéne - gondolta, és eszébe jutott, hogy hallotta valahol, egyes természeti népek a sebre vizele akadályozzák meg a fertőzést. Az ötlettől émelygett ugyan, végül mégis rászánta magát, rosszabb már úgysem lehet. A meleg vizelet mintha a szokottnál is erősebb szagot árasztott volna. Megrázta a kezét szabadulni akarván a tisztátalan folyadéktól, majd a kulacsa után nyúlt. Félúton megtört a lendület.

– Nem moshatód le, hiszen alig van már vized, és még nem érted el a patakot. Az ivóvíz életet menthet – morfondírozott fennhangon. A fáradtságtól inkább leroskadt mintsem leült, és kezét eltartva magától, felidézte a párbeszédet, ami közte és a remetétől visszatérő zarándok között zajlott tegnap délben a fogadóban.

Fura, ápolatlan szerzet volt a beszélgetőtársa. Arcára kiült a fáradtság, és valami különös mosoly. Ilyen mosollyal még nem találkozott. Lehetett a megvilágosodás jele is, de volt benne valami zavaró, valami megmagyarázhatatlan.

– Csak azt az utat kell követned, fiatal barátom, amelyiken az imént ereszkedtem le. Kacsaringózik a földek között, bebetéved az erdőbe, néha ösvénnyé szűkül, de jól látható – magyarázta a vándor. – Ha megpillantod az út jobboldalán a patakot, már nincs messze a célod. Félórányi kapaszkodó után eléred a forrást. Innét a tóled balra fekvő ösvényen, úgy húsz perc alatt feljutsz a remete tanyájához.

– Járnak előttem mások is?

– Rajtad kívül senki emberfiával nem találkoztam – válaszolta a visszatérő, majd szóba elegyedett a kocsmárossal.

„Ha elérem a patakot, onnét még majd’ egy óra... és kezét is moshatok.” Az órájára nézett; hajnali kettő. Négyre mindenképp oda kell érnie, ha részese akar lenni a mester hajnali meditációjának. Már ha medítál hajnalban. Az a baj, hogy a telihold elérte a horizontot, hamarosan eltűnik mögötte, ő pedig e kevéske fény nélkül botorkálhat tovább a sötétben. Minden erejét összeszedve fölállt, és remegő lábakkal indult tovább. Néhány kilométer megtétele után megrogyott, térdre zuhant. Végtagjai a kimerültségtől felmondták a szolgálatot. Négykézláb akarta folytatni, de zsákja most teljes súlyával nehezedett a hátára, sebes tenyerével együtt megakadályozva a továbbjutást. Tehetetlenségében hanyatt fordult, pihenni. Megitta a maradék két korty vizét, ettől valamicskét megnyugodott. A múltjára gondolt, ami ide juttatta. A szülői szigor

okozta korai lázadás, a narkó és az elvonó, az élet hamis, be nem váltott ígéretei, a nagy szerelem, majd a válás... Az első találkozása a szakralitással. Az útkeresés...

Egyszer egy szerzetes azt mondta neki:

– Ne hidd, hogy a remeték azért vonulnak az egyedüllétbe, mert nem képesek az emberekkel boldogulni! Épp ellenkezőleg! Minden energiájukat az emberiség javára fordítják, ezért van szükségük a feltöltődésre. A hallgatás olyan, mint a vízzáró gát. Felduzzasztja a belső energiát. A magány és a meditáció csak fokozza ezt a hatást. Aki elég hosszan kibírja a csendet ahhoz, hogy elnémuljanak a gondolatai, meghallja a belső Mester szavát.

Emlékeiből valami furcsa nesz térítette vissza a valóságba. Nagyon halk vízcsobogás zaja. Kihámozta magát a hátizsák öleléséből, és a hang irányába kúszott, mígnem szabályosan beletenyereelt a patakba. Már egy ideje mellette haladt anélkül, hogy észrevette volna. Örömeben sírt és nevetett egyszerre. Teleitta magát, megmosta kezét-arcát, de még a tarkóját is. Elég erőt érzett magában ahhoz, hogy megpróbáljon lábra állni. Nem ment könnyen a hátizsák nélkül sem. Újra letérdelt, hogy megtöltse kulacsát, majd a zsákjával birkózott egy ideig, de végül csak továbbindult. Fájt minden lépés, minden lélegzetvétellel. Majdnem elment a forrás mellett, hisz kimerültségében nem vette észre. Az útelágazásra figyelt fel.

„Még húsz perc” – nyugtázta. Az utolsó métereket már egyfajta félálomban tette meg. Közvetlenül a kunyhó mellett jutott ki a tisztásra. Szemben vele hajnali szürkület és néma csend. Karórája négy nulla nullát mutatott. Ott helyben megszabadult minden terhétől, és előrebotorkált a fennsík pereméig. A szakadék szélén két nagydarab, lapos kő állt. Törökülésbe helyezkedett a kevésbé domináns darabon, és a fény születésében gyönyörködött, míg várta, hogy a remete fölébredjen. Hát sikerült. Elérte úti célját, és most már biztos, hogy választ kap minden kérdésére, orvosságot minden lelki bajára. Megcsinálta.

A napkorong lassan előtűnt a hegyek mögül, teljes pompájával ragyogva be a tisztást. A madarak is egyre zajosabbak lettek, maguk mögött hagyva az éjszaka félelmeit, vidáman röpködtek élelem után kutatva. Egyéb zaj azonban nem zavarta meg a kővön ülő nyugalmát. A remete még mindig nem kelt föl. Mikor megszűnt a hajnali igézet, akaratlanul is szundított egyet ott ültében. Amikor elfogyott a türelme, felállt, hogy körülnézzen. A kunyhót kikezdte az idő, a tetejét borító zsindeyből hiányzott néhány deszka. Ajtaja tárva-nyitva, és a keretben több pókháló is megcsillant a napsütésben.

Tett néhány lépést előre, mígnem megbotlott a kövekkel kirakott tűzrakó körben. A hamuban két száraz faág feküdt keresztben, jelezvén, hogy a tüzet annak rendje és módja szerint eloltották, mielőtt elhagyták a táborát.

– Elhagyták a táborát?! – üvöltötte kétségbeesetten. Berontott a hajlékba. Üres. Nem lakta senki... Visszaszedelgett a kövekhez, és lerogyott a nagyobbikra. Újra törökülésbe helyezkedett, majd kitört belőle a zokogás. Nagyon sokáig rázta a sírás, még azután is, hogy elfogytak a könnyei. Aztán csak ült szótlanul az önsajnálat leplebe burkolódzva. A külvilágból szinte semmit sem érzékelt.

Délután egy veréb repült el hozzá olyan közel, hogy a szárnyvége súrolta a homlokát. Elmosolyodott. Megdörzsölte zsiabdadt tagjait, lassan felállt, előrehozta holmiját, és a hálózsák vízhatlan tokjába gyömöszölte minden iratát, még a karóráját is. A csomagot késével ásta el egy árnyékos helyen, követ illesztve a tetejére. Ezután evett a magával hozott élelemből, majd hozzálátott, hogy kijavítsa a tetőt.

Kell a száraz alvóhely az elkövetkező években...

Fuvallat

Capriccio

Másfél évvel ezelőtt elveszítettem az életemet.

A nap élesen sütött le Texas állam földjeire, még csak reggel nyolc óra lehetett, mikor kiléptem a hűvös épületből, de már akkor szükségesnek éreztem a kalapot és a napszemüveget.

A nevem Alexis Red, a történetem rendkívül egyszerű. Másfél évvel ezelőtt még az emberektől nyüzsgő, romlottságtól zsúfolt New Yorkban éltem, és híres divattervezőként tengettem mindennapjaimat. Az égvilágon nem volt más dolgom, mint csilli-villi ruhácskákat tervezni a felső tízezer lánykáinak, hogy promóciós esteken mutogassam a pofimat. Mivel imádtam rajzolni, ezt az állást a világ legegyszerűbb feladatának tekintettem egy hosszú ideig, ám egyszer történt valami.

A Broadway épületei között lézengtem, mert kellett az ihlet az új kollekciónhoz, mivel valami nagyon provokatív és titkoszatosat szerettem volna. Ekkor hallottam meg azt a dallamot, ami örökre megváltoztatta az életemet. Egy rendkívül szokatlan férfi hegedült, olyan ember, akit a társadalmunk megvetne és kiközösítene. Ám mégis a melódia, amit kicsikart a szűzies hegedűből, annyira síron túli volt, mintha egy angyal fújta volna meg a kürtjét a fülem mellett. Felállt a szőr a karomon.

Egy gyermek toppant meg az utcán, de az édesanyja a kezénél fogva rángatta őt tovább, az emberek figyelmén kívül hagyták a lebilincselő dallamot. Ekkor tértem vissza a rendes kerékvágásba, és én is a dolgomra indultam. Az életben mindig is untatott a színház, sosem értettem azt, hogy mit szeretnek a kosztümös, ugráló bohócokban, főleg, hogy halott manuszok drámai alkotásait dolgozzák fel. Nevetséges. Ennek ellenére sokan szerették ezt az értelmetlen varázst, tehát nekem is meg kellett szereznem, és ennek a legjobb módja a megfigyelés. Letelepedtem egy padra, ahol jól láthattam az ide-oda szaladgáló embereket, de most nem a ruhájukra, hanem az arcukra és a gesztikulációjukra voltam kíváncsi. Láthattam, hogy a színházjárók többsége társaságban jár, s ezáltal megkülönböztethetünk több réteget.

Az egy csoport csak azért jár színházba, mert muszáj, vagy mert az olyan menő, én is de tartoztam. Ott volt még a tehetős művészközösség, akik minden premieren ott ülnek az első sorban. Mindenről és mindenkiről éles bírálatot alkotnak, majd az est folyamán leisszák magukat. A legnagyobb réteget mégis a véletlen átlagemberek alkotják, akiknek a sok munka között a színház kikapcsolódásnak számít. Az arcuk rettentő sok mindent elárult, a felhőtlen jókedv volt a fő jellemző, ám elég gyakran megtalálható az unottság és a nemtörődömség.

A kezem megállás nélkül dolgozott, vagy húszoldalnyi vázlatot halmoztam fel. Rájöttem, hogy a színház egy kapu, ami bárkit képes átengedni egy másik birodalomba, tehát nekem is olyan ruhákat kellett terveznem, ami elhiteti a lányokkal, hogy bármire képesek. Mivel már rettentő későre járt és elfáradtam, abbahagytam a munkát, majd hazataxiztam. Otthon nyugósen dőltem el a kanapén, a lábamat kikezdte az új magas sarkú, és csak ekkor kezdtem el sajnálni, hogy nem figyeltem meg még jobban a hegedülő férfit.

Hiába mentem el másnap ugyanakkor ugyanoda, de csak egy koszos, kéregető hajléktalant találtam ott. Undorodva fordultam meg a másik irányba, hogy bemehessek az irodába leadni a kész vázlataimat. Éreztem, hogy ez a kollekciónk kasszasiker lesz. Három hónap hajtás következett, rengetek anyagot tapintottam végig, hogy megtaláljam a megfelelőt, állandóan a varrónők körmeire néztem, és a munkám kemény gyümölcse kifizetődött.

Egy balzsamos tavaszi napon egy kellemes kávézóban ücsörögtem egyedül, ismét az embereket figyeltem, hogyan

élik mindennapjaikat, majd az egyik asztalka csavaros lábát tanulmányoztam. Rendkívül elégedett voltam önmagammal, mind a kritikusok, mind a célközönség imádták a ruháimat. A barátaim meglepetés bulit szerveztek nekem egy menő klubban, ezért úgy döntöttem, ideje körbenézni a Bendelfben, azért a saját ruhámban mégsem jelenhetek meg. Elég sokáig keresgéltem, mire ráleltem a megfelelőre, egy vadító, zöld, csillámokkal tarkított koktéluhára. Tökéletes – állapítottam meg magamban, majd hazaindultam készülődni. A lányok nyolc után csengettek hozzám, beinvitáltam őket, egy kicsit koktéloztunk, végül negyed tízre vitt minket a limuzin a klubba.

- Ūristen, mit keres itt ez a csöves? – háborodott fel Erica. Arra fordítottam a fejemet, amerre ő is nézett, majd megpillantottam a hegedűst, azt a hegedűst. – Ne haragudj, Alexis drágám, azonnal kidobatom őt innen.

- Nem kell, hadd maradjon – csúszott ki a számon, mielőtt gondolkodhattam volna.

- Ó, de cuki vagy! – ámuldozott Tiffany. – Örömet akarsz szerezni másoknak!

- Hát persze – értettem egyet gyorsan. – Jól tudom, hogy mennie kell. Szóljatok már valakinek, hogy tüntesse el innen! – Valami különös érzetemet, a sejteim legmélyébe hatolt az ismeretlen érzet varázsa. Hirtelen úgy tűnt, korlátoznak engem, nem lehetek az, aki valójában vagyok. Csak egy pillanatig tartott, utána rögtön tovatűnt, de örökre bennem maradt, mintha a génjeimbe kódolódott volna.

Ettől kezdve nem volt megállás, keményen belevetettem magam az éjszakai életbe, hiszen ki akartam verni a fejemből a lehetetlent. Elég sok koktélt fogyasztottunk el a lányokkal, és szinte az összes helyes fiúval táncoltam, mikor hirtelen elkapott a szédülés, és bizonytalanul álltam a lábamon, friss levegőre vágytam. Fellépdeltem a lépcsőn, majd beszédbe elegyedtem az egyik kedvenc modellemmel, mikor észrevettem a szemközti parkban a hegedűs sziluettjét. Egy padon ült, engem nézett.

- Talán csak nem akadt egy új rajongóm? – vigyorgott, hangja kihívó volt és karcos.

- Tetszett, amit a Broadway utcáin játszott – szólaltam meg félénken.

- Az egy Bach-darab, az egyik kedvencem. Maga különösen érzékeny a művészetekre – állapította meg.

- Nem hinném, nem igazán értek a művészetekhez.

- Nem maga az a híres divattervező? Az a szakma is valamilyen szinten művészet, hisz el kell hitetnie az emberekkel, hogy abban a ruhában képesek elérni a céljaikat. Ez a társadalom már csak így működik. – Teljesen elámultam, ő pontosan ugyanazt mondta, amiben én is hittem. – Bár a legtöbbje csupán a pénzcsinálás céljából van a szakmában – szólott vádlón. – Most el ne bizza magát, Alexis, maga sem jobb, kiszolgálja azt a rothasztó társaságot.

- Honnan tudja a nevemet? – lepődtem meg.

- Én sok mindent tudok, amit nem kéne – mondta sötéten.

- Mondja csak, ki maga? – kérdeztem rá most már idegesen.

- Egy senki, egy száműzött. Se otthonom, se szeretteim, nincsen semmim, ebből kifolyólag minden az enyém. A szabadság legmagasabb szintje.

- Neve csak van...

- Nincs, már rég eldobtam azt. Névtelenül végigutaztam egész Amerikát és Ázsiát, olyan dolgokat tapasztaltam és láttam, amit maga csak filmekben.

- Ebben ne legyen olyan biztos! – csattantam fel.

- Hegedültem a Himalája egyik pontján, és ez csak egy a sok közül.

- Ūristen! – ámultam el.

- Maga mit csinált egész életében?

Nem mertem neki válaszolni, csak nagy nehezen tudtam kinyögni az igazságot.

- Megrendelésre dolgoztam.
 - Sosem érzett olyasmit, hogy legszívesebben kitörne a skatulyából?
 - Nem - vallottam be.
 - Ne mondjon ilyen hülyeségeket, a szabadság hajszolása minden emberben benne van, ezt hívják ösztönnek.
 - Régebben késztetést éreztem arra, hogy fessek - elmélkedtem.
 - Na, látja! És miért nem tette meg?
 - Vásároltam pár dolgot hozzá, de egyszerűen nem volt időm rá.
 - Arra van időnk, amit mi szeretnénk!
 - Ez nem igaz!
 - Ó, dehogynem. Ön szabja meg élete történéseit, nem a körülötte lévők, de természetesen a sorsnak is van befolyása.
 - Maga hisz a sorsban? - lepődtem meg.
 - Még szép - bólintott. - A sors kirótt ránk egy utat, amit bármi áron teljesített velünk, de azért nekünk is van beleszólásunk, hisz az utazás módját mi választjuk meg. Ettől függ a boldogságunk.
 - Miért mondja ezt el nekem?
 - Mint az előbb említettem, maga kimondottan érzékeny a művészetekre, talán valami fontos feladata van az életben - gondolkodott el. - Most viszont mennie kellene, a barátnői biztosan keresik. Viszlát.
 Megfogadtam a tanácsát, és próbáltam teret engedni az alkotásnak, az igazi szabadságnak, és úgy éreztem, sikerült. Elég sok mindent kipróbáltam festészetben, dolgoztam szabadban, műteremben, lefestettem egy modellt, próbálkoztam agyagozással, és szinte törzsvendég lettem a színházakban. Rengeteg ismerőst szereztem, akik igazán értettek a témához, műveltek és érdekesek voltak a számomra, és szinte mindig az ő társaságukkal járkáltam a kiállításokra.
 Egy füledt, május végi napon, mikor otthon üldögéltem a teraszon, jutott eszembe, hogy megfeledeztem a való életről, hisz két hónapig valamiféle átlátszó búrában éltem. Teljesen megfeledeztem az új kollekcióról, aminek még csak neki se álltam. Ekkor már késő volt, hiába szaladgáltam ezerfelé, a sajtó és a kritikusok teljesen szétszedtek. A barátnőim többé nem álltak velem szóba, nem keresték a társaságomat, de az újonnan szerzett műkedvelő ismerőseim teljes mértékben elfogadtak. Egyszer egy lepukkant klubban ücsörögtünk, amikor a színpadra felment valaki, egy hegedűs, az én

hegedűsöm. Egész este minket szórakoztatott, utolsó számként pedig eljátszotta azt a Bach-darabot, de valamiért nem váltotta ki belőlem a katarzis érzését.

- Hé, Senki! Várj meg, szeretnék veled beszélni! - kiabáltam utána, amikor lefáradt a pódiumról.

- Mit akarsz? - kérdezte barátságatlanul.

- Csak meg szeretném köszönni, amit múltkor mondtál. Most már értem, szabad vagyok.

- Tévedsz - mondta keményen. - Most csak még jobban bebörtönözted magadat. Én nem arra akartalak rávilágítani, hogy válj munkanélkülivé és elveszve mindenféle, jöttment társasághoz csapódj, hanem hogy élj!

- De hát azt teszem! - kiáltottam fel.

- Keserűséggel tölt el, ha így gondolsz - szólt, majd kisétált az ajtón. Soha többet nem láttam.

Az életem inentől egy sűrű, pulzáló masszává változott át, próbáltam megtalálni az egyensúlyt, de sehol sem leltem meg. Mindenhol a lelki nyugtalanság érzete támadt meg, sehol nem voltam biztonságban, mindenhol valami újfajta borzalom leselkedett rám. A sok élmény, amit átéltem, bár ihletet hozott, de harmóniát nem. Reggel rettegve ébredtem, és éjjel felve feküdtem le, mert tartottam a művészet és az igazság valós árnyától. Télen már a remegés uralkodott rajtam, mintha egy rossz szörny irányítása alá vont volna, nem érttem a lelkemben kavargó zűrt. A szeretet, a szerelem, a boldogság messzire elkerült, január végére már majdnem beleőrültem, ekkor döntöttem úgy, elmenekülök.

Úticélomként Texas vadregényes tájait választottam ki, bepakoltam egy bőröndbe, majd kibéreltem egy kisebb nyaralót. Sokat gondolkodtam Senki szavain, végül egy vízesésnél töltött kirándulásom után rájöttem, mit is akart nekem közölni. Rájöttem, mi a feladatomban az életben. Újra nekiálltam ruhákat tervezni, de nem olyat, amivel kiszolgálhatom a királykisasszonyokat, hanem egy olyan kollekciót alkottam meg, ami azt sugallja az embereknek, merjenek belenézni a tűző nap sugarába.

Most New York repülőterén ácsorgok, és várom az értem küldött limuzint. Mind a kritikusok, mind a célközönség imádja az új kollekcióm, nekem pedig nincs más feladatomban, mint folytatni azt, amit elkezdtem. Mert bár fontos a végátlomás, az utazás ugyanúgy lényeges.

Bonny

CHE LES

Eső jár az erdőkön.

Hűvös szél szalad nyomában, mint szolgálatkész, hű követő.

Siető alak sziluettje rajzolódik ki a távolság fátylán, mi most közelebb húzta a látóhatárt.

A vándor leszegett fejfel, lassan halad a sáros szerpentinén.

Nyomát elmossa a víz.

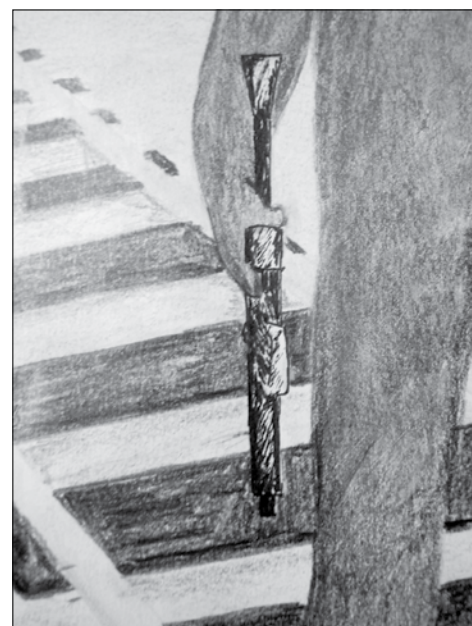
Che Les összehúzott szemmel vizslatta a hidat. Furcsa viadukt volt, mert a völgyet nem nyílegyenesen szelte át, hanem enyhe kanyarívben. A töltetek elhelyezése során akadt egy kis fennakadás, de szerencséire semmi megoldhatatlan.

A sínpar a másik irányban enyhén emelkedett, és fényes csillogással árulkodott a rendszeres vonatforgalomról. Hála a megfelelő felderítésnek, Che Les percre pontosan tudta, hogy

mikorra ér a hídhöz az a bizonyos szerelvény.

Mindenki az előre megbeszélte helyén tartózkodott. A kellő észrevétlenséget mi sem mutatta jobban, mint egy, a sínekre nem messze leszálló madár. A kövek közt melegedő kígyó foglalkoztatta, nem a közelben lapulók.

A parancsnok az órájára nézett, majd még egyszer ellenőrizte a gépfegyverét - persze mindent a legnagyobb rendben

talált. Már csak öt perc volt hátra, amikor meghallották a vonatfütyöt. Nemsokára a mozdony is feltűnt a kanyarban.

Che Les összehúzott szemmel figyelte, ahogy az acélkerekek a hídra gördülnek. Kivárta a megfelelő pillanatot, majd megnyomta a gombot.

A szerelvény – mint egy kopott játékvonat – furcsa lassúsággal, ebből a távolságból nézve szinte hangtalanul zuhant a lenti sziklás folyómederbe.

Hajnalodott. A lopva terjedő derengés egyre jobban előrenyomult, az idáig foltot alkotó hegyoldali fáknak visszaadva egyedi alakjukat. Che Les kinyújtózta elgémberedett tagjait, majd egyenként végignézett a parancsnoksága alá tartozó kis gerillacsapaton.

Jurij félalomban forgolódtott függőágyában, a föléje kifeszített vízhatlan ponyva alól kikandikált jobb keze, csuklóján elszürkült kötéssel. Két hete ficamította ki egy rajtaütés során, amikor nagyobb sziklákon átugrálva lepték meg az ellenséget. Szerencsére a sérülés nem okozott túlzott problémát. Jurij elbeszélése alapján fiatalkorában, egy orosz vándorcirkuszban, volt, amikor gyakorlás közben hetente többször is fájdalmasabb dolgokat kellett elszenvednie – az egyik kerekű biciklizési kiképzés jóvoltából. Persze a szakmai körökben ellesett késdobáló tudományának és a cirkusszal együtt vándorló céllövöldésnek hála akadtak sokkal hasznosabb képességei is.

Joe Smith és Jack Smith nem álltak rokoni kapcsolatban. Először is azért, mert ők is – mint a többiek – jelen pillanatban feküdtek. Másodsorban pedig Joe éjfekete volt, Jack pedig hófehér. Mindketten az USA-ban látták meg a napvilágot, azaz Jack először csak valami ködbe burkolózó nyirkos szűrkeséget, mivel akad egy kis különbség Bronx és Alaszka között. Bár mostanság a petrol-karbon köd felveszi a versenyt a párával.

Az akciók során mindig vállvetve harcoltak egymás mellett. Talán akadt bennük egy kis lenézés a többi, nem amerikai harcos iránt, de Che Les szigorú fegyelmet tartott, többször konyhaszolgálatra, azaz krumplipucolásra ítélve Joe-t egy-egy gúnyosabb megjegyzéséért.

Krokodil Dandy veszélyes harcos volt. Sajnos ennek néha a saját társai látták kárát. Egyedi fegyverzenállal rendelkezett, és olykor előfordult, hogy nem a megfelelő céleszközt részesítette előnyben. Például a múltkori lőszerszállítmány elleni rajtaütéskor a bumeráng határozottan rossz választásnak bizonyult. Lassan kezdett elszigetelődni a többiektől. Bár szülőföldje, Ausztrália is csak egy nagy sziget.

A lassan ébredező Géza valahonnan Közép-Európából származott. A gerillahadviselés alapszabálya a csapj oda, majd fuss el. Géza mindenesetre szaladni jól tudott. De a felszabadító harc minden eszméjével azonosult, úgymint az elnyomó rendszer végleges megdöntése, szabad cselekvési jog és szabad véleménynyilvánítás – legyen szó akár olyan csekélységről is, mint a mezőgazdaság reformpolitikája a kizsákmányoló spenótültetvényesekkel szemben.

– Kedves gerillatársak – kezdett bele beszédébe Che Les. – Elkövetkezendő akciónk kiemelt fontosságú, mely reményeim szerint fordulópontot jelent nemes küzdelmünkben. Készen álltok, barátaim? – tette fel a költőinek szánt kérdést.

– Naná, hogy készen – dörmögte öblös hangján Joe Smith.

– A rajtaütés során teljes figyelemmel, minden megbeszéltdolgot a terv szerint betartva kell véghezvinnünk a siker érdekében. Felkészült harcosok vagytok, nem állhat semmi sem az utatokba. Még egy nap és győzni fogunk! Győzni fogunk vagy elpusztulunk! Még egy nap és miénk lesz a világ!

Induljunk hát a döntő ütközetbe! – harsogta Che Les, majd kis csapata élére állt. Nekivágtak a lefelé vezető ösvénynek.

– Eljött a hajnal, elébe mentem. Bella csaj, Bella csaj, Bella csaj csaj csaj – kezdett bele az énekbe Géza furcsa, brummogó hangon. – Eljött a hajnal, elébe mentem, és rám talált a meg szálló-ó-ó.

– Ha partizán vagy, vigyél el innen! Bella csaj, Bella csaj, Bella csaj csaj csaj – csatlakozott Jurij, és széles mozdulatokkal, ütemre cammogott a sorban. – Ha partizán vagy, vigyél el innen, mert különben meghalo-o-ok!

– Ha meghalok majd, temess el engem! Bella csaj, Bella csaj, Bella csaj csaj csaj – zengték immár egyszerre. – Ha meghalok majd, temess el engem. Legyen virág a síromo-o-on.

– Petike, kész a vacsora! – hallatszott az előszobából.

– Baj van, fussatok mackók! Gyorsan bújjatok el! – súgta Peti, majd szomorúan felsóhajtott, amikor meghallotta a közeledő lépteket.

– Gyere enni, ne mondjam még egyszer! Mi ez a rendetlenség? Mik ezek a könyvhegyek? Vacsora után azonnal visszapaokolod a helyükre!

– Dörmi, Fülesmaci, Brumi, Jeges, Koala, Micimackó... gyertek, visszateszlek a polcra benneteket.

A kissrác az ajtóból visszafordulva arra gondolt, hogy eljön még az ő idejük.

Peti távoztával Che Les így szólt a polcon a többiekhez:

– Reménykedjünk, bajtársak, hogy a Suhancsámán mihamarabb beavatást nyer, és megismeri a Medve Igazi Nevét!

Craz

Kegyelem

Árok partján kósza szellő
simogatja tenyerem,
forrón égő arany sugar
csókját érzem nyelvemem.

A kis virágok felém dőlnek,
bársony szirmuk betakar.
Az eleredő esőkönnyek
megtisztulást hoznak majd.

A felbukkanó kis szivárvány
örömtáncot jár az égen,
megnyilazza lelkem lángját,
s az szerelemre lobban szépen...

angyalka146

Gépek

Mindenféle gondolatok
Suhognak és villognak,
Egyik jön, a másik indul,
Egymást érik nap, mint nap.

Ezeréves programozás,
Vallás, hit és ideál,
Átlebeg a tudatodon,
Mosolyogva szalutál.

Holt emberek szavaik ők,
Átörökölt maszlagok,
Embergépben száguldanak,
Ördöglelkű angyalok.

Élőhalott gondolatok,
Ezeréves programok,
Társadalmad adta őket,
Legyen mind a "támaszod".

Fájó döntést hagynak reád:
Velük vagy, vagy ellenük,
A semmiben rohangálnak,
A holt idő az ő terük.

Identitást adnak neked,
Megszállnak és ellepnek,
Érzelmeket hoznak-visznek,
Ábrándokat kergetnek.

Jönnek, mennek, alkudoznak,
Adnak, vesznek, cserélnek...
Dicsérnek, vagy megkínóznak,
Helyetted is jól élnek!

Norton

A vágyakozás vége

Kivérzett a szívem,
Csak szeretni akartam.
Nem látgy a világom,
Mert már szétmártam.
Mellettem, mikor kellett,
Nem álltak ki mások,
Róluk a bőr levedlett,
Repültek az álmok.
Hazug mosoly mindenütt,
Csak rá ne fagyjon szádra.
Az igaz érzés meggyengült,
Hagyjuk a gyufára...

atesz990

Talán

Hajnaltán tántorogva
szédeleg az esőben.
Tócsába gyűlik
minden keserve.

Nem törődik rongyos
kinézetével, csak
megy, megy fodros
lelkével.

Szélről fodros az,
ó, de milyen szélről!
Menthetetlen érzelmek
viharából tör föl.

Kurtán lépked.
Belső most minden lepke
pihen, egysem repked.
Szomorú mind.

Szívét vonszolja, húzza
maga után.
Súlya bőrét nyúzza,
reméli, hogy elmúlik talán.

sleepwalker

Elnyel a tömör semmi

Magányos a szívem
Hasztalan a létem
Világ szélén állok
Hát lesétálok innen.
Belevetem a mélybe
Jelentéktelen testem.
Elnyel a tömör semmi
Mégis a jelentős valami.
Elbújok a sötétben
Ha akarsz, keress meg.
Nem találsz, hát kiált
S ott termek egy ölelésben,
Majd eltűnök innen végleg.

Zhora

Utópisztikus álmok

Karácsony volt, az idő hideg és a hó is esett. Odakint már hangosan szólt a megszokott zene, a felhőkarcolók között víg dallamok visszhangzottak. Azóta, hogy az időjárás-szabályzás működik, újra fehér karácsonyaink vannak. A Föld új aranykora – legalábbis így tartják a legtöbben. A környezetszennyezésnek vége, a politika rendeződött, nincsenek országok, csak egyetlen hatalmas unió, melyben egyesült a Föld minden lakosa. Megszűnt a szegénység, senkinek sem kellett nélkülöznie az anyagi javakat – ám valahol belül már nem voltunk többé emberiség. Mindent elvesztettünk, csak éppen az emberek még nem jöttek rá erre.

A kandallóban a tűz vígan pattogott, mégis fáztam. Pedig régen milyen jól bírtam a hideget, még a legnagyobb fagyban is csak pulóverben rohangu odakint, és mindenki ostobának nézett érte. Régen volt az elmúlt fiatalság, mára öreg csontjaim pedig nem bírták mindezt. Felettem is elszállt az idő, egyedül maradtam – pont én, akiről senki sem gondolta volna, hogy ez történhet vele. Hányadik születésnapom is közeledik? Nem tudom, valahol a 114.-nél, a 22. évszázad kapujában abbahagytam a számolást. Sok idő ahhoz, hogy a világ igencsak nagyot változhasson.

Minden, amit régen ismertem megváltozott, a család, a rokonok, azon kevés barát, akiket annak tudtam nevezni. Azok, akiknek addig nem voltam terhére, amíg én megcsináltam, amit kértek, mindent félretéve. De ha véletlenül én kértem valamit, mindenkinek hirtelen más dolga akadt. Azt hittem, hogy vannak barátaim, és mint mindig, csalódnom kellett. Ott voltam a temetéseiken, búcsúztatóikon. Volt, aki híres író lett, ma is tananyag az ifjaknak; volt, aki a legújabb generációs szerepjátékot és számítógépes játékot találta fel; egyikük pedig híres közgazdász, akinek tervei alapján normalizálták a gazdaságot. Egy másik barátom az oktatást forradalmasította, megtalálva a módját, hogy miként fejlődhet mindenki egyszerre.

Hogy mikor éltek, hogy mikor hagytak ők is itt? Ezt sem tudnám már megmondani, a régi csalhatatlan memóriám is cserbenhagyott. Az volt az első, a bátorságom pedig a második, amikor rájöttem, hogy mi történik velem, és nem voltam arra képes, amivel olyan régen többször próbálkoztam. Eldobni az életemet. Így arra kárhoztattam magam, hogy végignézzem önnön létezésemet s lassú halálomat, amire az orvostudomány is rásegít. Elodázzák a halált, mert azt hiszik, hogy még van remény, hogy még megmenthetnek.

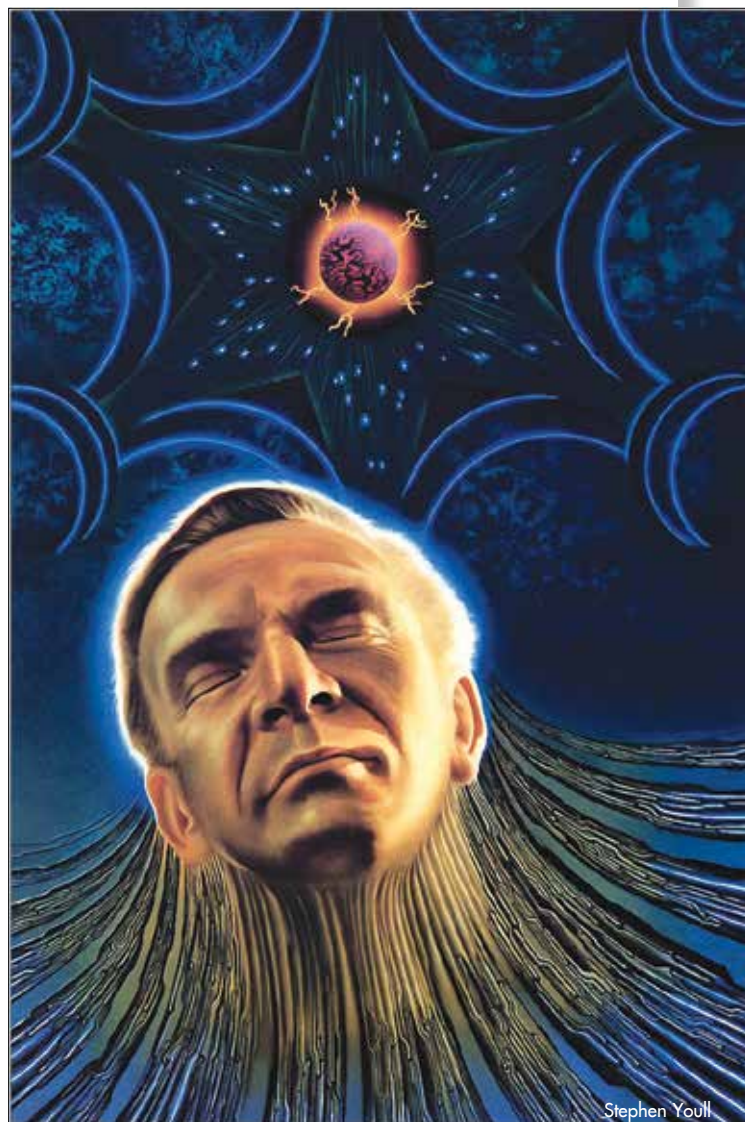
Felkeltem a helyemről és az üveglakhoz léptem, lenézve a világ legmagasabb épületének tetejéről az alattam elterülő városra. Régen tériszonyom is volt, mára ezt is kezelték, implantátumokkal, gyógyszerekkel és egyéb beavatkozásokkal kitörölték. Ahogyan minden más bajt is a szervezetben, csak az öregséggel nem tudtak mit kezdeni még mindig. Én voltam az utolsó. Az utolsó, aki még emlékezett a régi világra, és arra a sorsra jutottam, hogy én vigyázzak erre és felügyeljem a virágzását. Vagyis inkább a haldoklását. Csak éppen ezt rajtam kívül senki sem látta már át.

Reszkető kézzel értem az ablakhoz és a csontos, aszott kezemre néztem: természetes emberszín. Már közel sem az a hófehér, ami régen volt. Figyeltem a lent nyüzsgő embereket, illetve azokat, akiket ma még embereknek neveznek, holott már régen nem voltak annak nevezhetők. Az egész hely ünnepi díszben volt kivilágítva, a gigantikus épületeken fenyőfák és égők virítottak. Az ünnep már csak megszokás, senki sem

emlékszik arra, hogy miről is szólt mindez. A szeretetről, a családról, a barátokról. Így hát ilyenkor még fájdalmasabb volt az egyedüllét és a többiek hiánya.

Fájdalmas volt, ahogy végig kellett nézni, amint az egykori emberek olyanná válnak, amilyenek ma. Amikor már semmiért sem kellett megküzdeniük, mert mindenük megvolt, se betegség, se éhezés, se családi viták, semmilyen küszködés. Gépek végzik helyettük a munkát és egy rabszolgának teremtett, minimális értelemmel rendelkező faj, mely csak azért létezik, hogy minket szolgáljon. Az emberek a 21. század közepén elkezdtek istent játszani, de persze ettől még nem lettek azzá.

Közel sem, pedig azzal, amire képesek voltak, voltunk, teremtké lehettünk volna. Annyi mindent nyert az emberiség, csak éppen egyetlen dolgot veszítettünk el vele, a legfontosabbat. Amire senki sem jött rá, mert mindenki elvakult és eltunyult. Elvesztettük az emberségünket, megszűntünk embernek lenni ezekkel a változásokkal. Az új generációk tagjai között a legtöbben már semmilyen természetes dolog nem volt. A nőknek nem kellett szülniük, a gyermekeket genetikai módon tervezték és gyártották, hogy mindenből a legjobbak legyenek és különbek, mint az elődeik. Inkább voltak már gépek, mintsem igazi élőlények.

Stephen Youll

Amikor ez ellen próbáltunk, próbáltam felszólalni, csak kinevettek, hogy öregek vagyunk és nem tudunk haladni a korrallal és a mi időnk lejárt. Nem törődtek semmivel, nem fogták fel, hogy mit is jelent embernek lenni. Az életük évszázadokig eltarthat, és ha valami elromlik, előregszik, egyszerűen csak lecserélik egy újra, jobbra. De mi nem voltunk kompatibilisek ezzel a rendszerrel. Egy-két szerv vagy új ér még belefért, de semmi olyat nem kaphattunk, amivel ugyanezt a kort elérhettük volna. Aki súlyos beteg volt, attól megtagadták az ellátást.

Végig kellett néznie a barátok gyengülését, hosszú évekig tartó szenvedését, majd fájdalmas, embertelen halálát. Velünk már nem törődött senki sem. Először a családom ment el, a rokonok, majd a kortársaim, mindenki. Talán sírt sem emeltek nekik, vagy ha mégis, az sincs már meg. Nem tudom, nem volt erőm ahhoz, hogy kimenjek és meglátogassam őket.

Mindig mondják, hogy úgy emlékezzünk rájuk, ahogyan régen volt, amikor erejük teljében voltak és nem pedig gyengén, kiszolgáltatottan. Csak hogy mi mindig azok voltunk, az új generációkhoz képest mindenképp. Az ember természetes lételeme, hogy születésétől kezdve haldoklik, ez rám sokszorosan is igaz volt: senki sem betegeskedett annyit, mint én, nem volt hónap kamaszkoromtól kezdve, hogy ne feküdtem volna betegen otthon, míg a többiek egészségesek voltak (legalábbis helyell-közzel). Mindenki előtt oly fényes jövő állt, tehetségesek voltunk, a legjobbak a saját területünkön és mégis, mindez semmit sem ért. Néhány mondat lettünk csupán a holomúzeumban és a tankönyvekben. Tényleg ennyit érne egy élet, hogy pusztán, mint őskövületre emlékezzenek rá? Hiszen ha mi nem vagyunk, mindaz, ami ma él, ami van, soha nem jött volna létre.

A többiek az én vállamra helyezték, hogy vigyázzak erre, a nevem is erre utal, az Emberek Védelmezője. Am belefáradtam, és úgy vélem, a kérdés még tőlem is jogos: azok is megérdemlik mindezt, akiket mi, valódi emberek nem voltunk képesek embernek nevezni? Az év elején köszöntöttek, mint a világ legidősebb emberét, és jövőre újra megteszik, hacsak nem történik valamilyen csoda és végre nem távozik innen.

Remegő és gyenge végtagokkal csoszogtam vissza a kancelló elé és ültem le előtte, hogy utána összehúzzam magamon a takarót.

Mindazt, amit most mondok, én is csak a naplómól tudom, emlékezetemből rég kisápadt minden. Már képtelen vagyok arra, hogy a barátaim, a családom külsejét felidézzem magamban. Csak üres foltok, melyek elmosódnak. Arra is csak haloványan emlékszem, hogy milyen volt a gyerekkorom, akárcsak az iskolákra és a későbbi évekre. Mintha ködön át látnám - és mégis, ezek a legélesebbek. A többi, az elmúlt sok-sok év, a tegnapok - semmi, de semmi nem maradt meg.

Néhány napja belenéztem a tükörbe, és nem ismertem meg azt az arcot, ami visszánézett onnan, és most már azt sem tudnám felidézni, hogyan és mikor jöttem ide a székbe és ültem bele. Sohasem voltam hangos és haragos típus. Ha megbántottak is, inkább csendben voltam és nem szóltam, noha talán jobban fájt, mint másnak. Mindig is az volt a fontos, hogy mások jól érezzék magukat, mindig őket helyeztem előtérbe, mintsem magamat - még úgy is, hogy tudtam, viszonzást nem igen várhatok. És most ez az érzés beigazolódt, itt hagytak, mind itt hagytak és teljesen egyedül vagyok.

Régen sokszor volt így, szerettem egyedül lenni, nem szerettem az emberek közelségét, és mégis, mikor teljesen egyedül maradtam, rájöttem, hogy mit is veszítettem. Azon a napon, amikor az utolsó is távozott, ébredtem rá, hogy egyedül vagyok. Nem csak azért, mert ők már nincsenek velem, hanem

az egész hely, az egész világ ismeretlen számomra.

Embernek születtem egy tökéletlen világba, egy olyan helyre, ahol mindenki önző volt, csak magával törődött, a ritka keveseket kivéve. De pontosan ez a tökéletlenség adta meg azt, amitől embernek mondhattuk magunkat. Teltek és múltak az évtizedek, végül évszázaddá lettek. Mindent láttam, mindent átéltem, mindenki szerint jobb ez, amiben most élünk, mindendben. Holott nem, hiszen ez csak hazugság és illúzió, most minden túlságosan is tökéletes, semmi sem olyan, mint régen.

Hiába keresem a naptárimban, feljegyzéseimben a pontot, ahol megtalálhatom, hogy az emberiség mikor vesztette el emberségét és vált ezzé az új valamivé, akik odakint vannak. Hiába, nem találom, és valószínűleg soha sem fogom. Egy utolsó csepp emberség, a képeken feldereng a többiek arca, ahogyan együtt játszunk, találkoztunk, moziba megyünk, nevetünk, mesélünk egymásnak, tervezgetünk még gondatlanul a világban, ami pedig már akkor is rémes volt.

Egy új jövő reményei voltunk, és mégis azzal, hogy jót akarunk, mi tettünk tönkre mindent. Mi ítéltünk halálra az emberiséget, a mi munkánk nyomán szüntek meg embernek lenni. Ők nem tudták elviselni mindezt, amikor rájöttek, ők erősek voltak és véget vetettek a rémálomnak. Gyenge voltam, vagy talán éppen erős, nézőpont kérdése. Volt valaki régen, aki azt mondta, hogy soha sem látott másban annyi lelkiert és kitartást, mint bennem. Úgy emlékszem, a legjobb barátom volt, aki a legjobban ismert, de nem lehetek benne biztos. Ő nem gyávaságnak és gyengeségnek nevezné, hogy még mindig itt vagyok, hanem annak, hogy most is velük törődök és nem magammal. De mégsem találtam meg az okot arra, hogy miért is védjem őket tovább.

Minden reggel úgy kelek és úgy fekszem, hogy a világ sikolyát hallom, a halálsikolyát, ahogyan szenved ő is azzal, ami lett belőle. Elmúlt nemzedékek kínjai, akik a síron túlról szemlélik, hogy utódaik mivé váltak, átkozzák a nevünket, nem hagynak nyugtot nekünk, nekem. Fáj ezt látni, nem akarom tovább. Ha lenne még erőm, velük sikítanék, de tudom, hogy ettől sem lenne jobb. Már nincs semmi, ami visszafordíthatná az egészet. Még egy-két nemzedék, generáció és Homo Sapiens Sapiens megszűnik létezni, már másnak fogják hívni magukat. Mi emberekért küzdöttünk és őket szerettük volna segíteni, nem ezeket.

Megborzongtam a jeges szélről, ahogyan a ruhámba és a hajamba kapott. Mikor jöttem ki az erkélyre? A memóriám újra cserbenhagyott, végtelen sokadszor. Nem, ez már túlságosan sok volt, a korláthoz léptem és újra lenéztem a nyüzsgő városra, amit egyszer Budapestnek hívtak. Utoljára, ez nem volt többé Budapest, ez nem volt többé az a hely, az a világ, ahova tartoztam.

A lábaim megroggyantak, többé nem voltak képesek ezt a terhet viselni. Ez nem az én világom, nem az én otthonom többé. Ma a világ a saját szemében meghal a múlt utolsó darabja, már semmi sem lesz többé, mi ott tartaná őket, ahol most vannak, az utolsó lánc, utolsó kötelék is elpattan. Ez az emberiség utolsó napja, a többi már nem az én gondom, nem az én dolgom, ez már az ő útjuk, amihez többé nincs közöm, sem nekem, sem egyetlen igazi embernek sem.

Repülök, életemben talán először vagyok igazán szabad és boldog, a jeges szél és a hideg sem zavar többé, ahogyan a forró könnyek sem az arcomon. Nincs több kötöttség, nem kell többé megfelelnem másoknak és az elvárásaik szerint cselekednem. Társaim, barátaim, jövők!

Nefadar

A Vörös Templom ostroma

Ma este Marcus feladata volt a Vörös Templom őrzése. A nevet tulajdonképpen ő adta neki, ami lehet, hogy nem volt a legtalálób, ugyanis az egész nem volt nagyobb egy szent-élynél. A templom egy enyhén öblös márványalapzaton állt, egyenes, barna fala és domború, vörös kupolája egy célt szolgált: az Istencsászár „mennyei” manájának tárolását.

Az utolsó nagy csata nyomai látszottak a talajon mindenféle körülötte. Nem messze egy kilótt Hellfire lépegető oldalra dőlt roncsa, távolabb pedig több L-osztályú elit gépesített osztag szétszóródott maradványa hevert. A Templom védelmére nemrég emelt nagy, zöld, pasztacél tömbökből álló fal volt az egyetlen sértetlennek tűnő mesterséges dolog a környéken.

A gárdisták már összeszedték halott bajtársaikat, és újraszerveződés céljából visszavonultak. Marcus nem tartotta sokra őket, hozzá képest csenevésznek tünnek. Ebben volt is igazság, mert csatapáncélba bújtatott testének ökle akkora volt, mint egy gárdista feje. Az épület, ahol tanyáztak, legalább illik hozzájuk – szokta mondogatni gúnyosan.

A szóban forgó lapos tetejű épület rózsaszínben pompázott, homlokzatának bal felső részére a BAR feliratot festették, amit szorosan egy felkunkorodó sarkú plakát követett, melyről egy szárnyakkal ellátott – stílszerűen rózsaszín – ló mosolygott le a patái alá pingált „Akció!”-ra. Azt beszéltek, mielőtt a hadsereg lefoglalta volna a helyet a gárdisták elszállásolása céljából, bent hosszúcombú lányokat láthatott a szerencsés férfinem...

Ez a zaj... ismerős volt Marcus számára. Kitines lábak keltette, semmivel össze nem téveszthető zaj.

- Idegen mocskok! – mordult fel és megsuhintotta energiakardját. – Gyertek csak, és ismét segíték nektek meglátni a teremtőket!

Már régebbi őrségei alatt is találkozott ezekkel a rovárszerű, soklábú idegenekkel, melyeknek egész testét kemény, fekete kitinpáncél borította. Főként éjszaka jöttek, holdtalan esteiken szinte észre sem lehetett venni őket. Persze az ő kifinomult érzékeinek nem jelentett akadályt egy kis sötétség.

- Biztosan a csata vonzotta ide őket – elmélkedett magában. – Megnézik, maradt-e valami szaftos falat...

A zajok hangosabbak lettek.

- Legalább ötven vannak – szögezte le. – De valahogy furcsán lépnek...

Hamarosan rá is jött, miért. Ahogy a halvány fény megcsillant a közeledő fekete testeken, rá kellett döbbsennie, hogy ezek az idegenek sokkal nagyobbak az eddig látottaknál. Azokat könnyedén szétrugdosta vasalt bakancsával, de ezek legalább hatszor akkorák voltak. Kemény küzdelem volt kilátásban, talán halálos is, amikor meglátta a lények fején előremeredő alkarnyi hosszú, baljós kinézetű rágókat.

Halványan felderengett benne, hogy pár időegységgel ezelőtt egy új idegen erődítmény materializálódott egy távolabbi, megközelíthetetlen fennsíkon, egy átlátszó energiamező védelmében. Akkor nem tulajdonított nagy jelentőséget neki, meg annak sem, hogy egyszer látott egy taktikai beszámolót a Nemzeti Gárda mélyüri csatornáján, amiből kiderült, hogy ezek az idegenek igen elterjedtek szerte az univerzumban és ehhez mérten igen változatosak. Vannak kolóniáik, melyek

folyamatosan vonulnak, eközben felzabálnak mindent, legyen az növény vagy más életforma.

- Nyomorult idegenek! Ezeknek a manna kell! – mormogta maga elé.

Már bánta önteltségét, hogy nem hozta magával a robbanógolyókkal töltött sorozatvetőjét. Talán most jött el a magasztos halál órája. Igen, gondolt már erre magányos óráiban, hogy milyen lesz a dicső halál, milyen lesz, amikor az Istencsászár magához emeli...

De most a tettek voltak soron. Magasba emelte energiakardját és várt. Tudta, hogy az idegenek nem látnak messzire, páncélzata pedig teljesen leárnyékolja életjeleit, így csak akkor veszik észre, ha megmozdul.

Sorban közeledtek. Megvárta, amíg az elől haladó mellé ér, majd villámgyorsan lecsapott kardjával. A lény nyakára sújtott, amitől annak feje levált a törzséről. Azt várta, hogy a többiek meglepődnek a váratlan támadástól, de nem így történt. Nekirontottak. A következő egyenesen belerohant kitarított kardja hegyébe, mely belefúródott szétárt rágói között a fejébe. A rágók összecsattantak és fogságba ejtették az alkarját, majd a haldokló lény a földre rántotta.

Ki kellett szabadulnia, mert így könnyű prédát jelentett, és ezt tudták ellenfelei is. Két oldalról is támadás érte, az egyik elől félre tudott fordulni, a másikat pedig egy rúgással háritotta. Szemeit a rovarokon tartva, szabad kezével erőteljes ütésekkel mért az addigra kimúlt idegen kemény fejére. A harmadik ütésnél erős recsenés hallatszott. A keze kiszabadult! Éppen idejében rántotta ki zümmögő energiakardját, hogy a vészesen közel járó rágókat félreüsse vele és egy kis lélegzethez jusson.

Érezte, hogy az ez idáig tétlenül álló egyed a templom felé veszi az irányt, őt eddigi ellenfeleire hagyva. Ezt nem tűrhette. Kivédett két újabb harapást, majd ellentámadásba kezdett. Az egyik rovar felé mozdult, mire az védekező testtartást vett fel, majd hirtelen a másik felé szúrt, keresztüldöfve annak egyik szemét. Kardja akadálytalanul hatolt a lény agyába, mire az felrántotta a fejét, kicsavarva ezzel kezéből a fegyvert. Megtántorodott, így nem tudta kivédeni maradék ellenfele rohamát. A kitines „olló” a lábába mart a térdénél. Érezte, hogy a csatapáncélja enged a könyörtelen erőnek, és lábszára leszakad a testéről. Ismét a földre került.

Egy gárdistát ezen a ponton megbénított volna a félelem vagy az iszonyat, és feladta volna a küzdelmet. Marcus sosem adta fel. Ő több volt egy gárdistánál, és több volt ezeknél az átkozott idegeneknél is. A rovarokból hiányzott valami, ami benne megvolt. Nem voltak érzelmeik, nem ismertek irgalmat, sem szánalmat, csak mentek, végezték a feladatukat, akár valami biomechanikus gépek, és ha ellenállásba ütköztek, azt könyörtelenül felszámolták.

Érezte, hogy páncélja AMED egysége elszorítja sebé, ezáltal elállítva a vérzést, majd ezzel egy időben harci drogot pumpál testébe. A fájdalom okozta ködöt, mintha elfújták volna szeme elől, új erő költözött belé. Az idegen fölé magasodott és a fejét vette célba. Megragadta a kitarított rágókat és megpróbálta eltolni magától, de a lény teste súlyát is beleadva egyre közelebb nyomult.

Összeszedte minden erejét, és feljebb tolta a nagy fejet, majd

engedett, eközben hirtelen egyik kezét le, a másikat felrántva megcsavarta a szorításában lévő rágókat, kitörve ezzel a lény nyakát.

- Bűdös korcsok! - káromkodott, majd felmérte, milyen lehetőségei maradtak.

Fél lábbal nem volt esélye beérni az idegent, de ha sikerülne eljutnia a Hellfire roncsához, talán lenne még egy lehetősége megállítására. Ahogy csak erejéből telt - szökdelve, mászva -, elindult a lépegető felé.

Azt hitte, nem fogja idejében elérni, de végül sikerült neki. A lépegető az oldalára dőlve feküdt, gyorsan felmérte az állapotát. A karok végére szerelt fegyverzet teljesen használhatatlannak bizonyult, egyedül a vállakra szerelt rakétavetőkből bízhatott. A négy rakéta befogadására tervezett konzolban két hengeres töltet tompa hegye látszott. Eredetileg a gép kezelője indíthatta azokat bentről, de ezt a modellt külső, manuális indítórendszerrel is ellátták. Az egyetlen problémát az jelentette, hogy a kilövőállvány fixen a lépegető testéhez volt rögzítve, ezért, ha célba akarta venni az idegent, valamit tennie kellett vele. A gépezetnek dőlt hát, egyik kezével egy kiálló perembe kapaszkodott, másik keze páncélos öklével pedig erős csapásokat mért a konzolra, hogy megfelelő állásba hajlítsa azt.

A lény érzékelte a szokatlan mozgolódást, és óvatosan elindult annak forrása felé, felhagyva ezzel az emelvény peremének vizsgálatával.

- Ez az! - kiáltotta magában Marcus. - Csak még egy lépés tegyél. te dög!

Egy hosszú másodperc múlva elérkezettnek látta az időt, és rácsapott a kioldógombra. Az egyik rakéta életre kelt és kiröppent hüvelyéből. Szinte zsigereiben érezte a találatot, amikor a lény hirtelen visszalépett, a lövedék pedig súrolva annak egyik

tapogatóját, célt tévesztve tovább szállt, majd becsapódott a plasztacél tömbökből álló fal alapjába.

A fal alja bedőlt, a tetejét alkotó kisebb, de ennek ellenére súlyos kockák pedig a levegőbe emelkedtek. Két lezuhanó darab az idegent találta el szinte egymás után, majd érezte, hogy egy irtózatosszerű tömeg nehezedik rá és a földhöz nyomja. Marcus elvesztette az eszméletét.

Fényesség és annak arcmelengető sugarai térítették magukhoz. Szemét csupán rénsnyire tudta kinyitni, testét egyáltalán nem érezte. Remegő tekintete a Templomra tévedt. Sértetlen volt. Becsukta szemét és egy hálaimeit mondott magában. Szédülés vett erőt rajta, látása elhomályosult. Úgy érezte, felemelkedik a talajról, egyenesen a fénybe.

- MARCUS, TE VOLTÁL A LEGJOBB KATONÁM!

Semmi kétsége nem volt, az Istencsászár szólt hozzá! Boldogság áradt szét agyában, majd elájult ismét.

Mikor feleszmélt, tudta, hogy az Öröklét küszöbén van, teste pedig a Nagy Mauzóleumban, az elesett hősök csarnokában. Ismét az Istencsászár hangját hallotta fejében:

- MEGMENTETTED A TEMPLOMOT, ÉS HŐSTETTED RÉVÉN A MENNYEI MANNA NEM KERÜLT AZ IDEGENEK KEZÉRE! EZENNEL KINEVEZLEK A TEMPLOM ÖRÖKÖS ŐRZŐJE TISZTELETBELI RANGGAL! HŐSISSÉGED KRÓNIKÁK SORA FOGJA MAGASZTALNI AZ IDŐK VÉGEZETÉIG! FOGLALD EL MEGÉRDEMELT HELYED AZ ÖRÖKLÉT HŐSEINEK SZENT HELYÉN! ÁLDÁSOM REÁD!

Marcus büszkeséggel a szívében, örök nyugalomba szenderült.

Peter arcát megcsiklandozta a felkelő nap huncut fénye. Megdörzsölte a szemét, majd álmosan felült az ágyon. Pár hosszú pillanatig álmos tétlenségben pihent, majd lekászálódott. Felszisszent, ahogy meztelen talpával valami keményre és érdesre lépett. Lenézett és meglátta, hogy kedvenc játék katonájára taposott éppen. Felemelte.

- Marcus, te voltál a legjobb katonám! - mondta bosszúsan, ahogy az összetört testre bámult.

- Teljesen tönkrement - állapította meg magában. - Ezt már nem lehet megragasztani sem...

De valami mást is észrevett a padlón.

- A fenébe! Az afrikai óráshangyáim! - kiáltott fel, majd mikor a közeli asztal tetején lévő terráriumára nézett, mindent megértett.

Ann járt itt, a kishúga, akinek kedvenc szórakozása volt egy vékony pálcával piszkálni a hangyáit, majd nézni, ahogy azok vad futkározásba kezdenek, vagy éppen megtámadják a „betolakodót”. Egy hosszú fűszál volt most a terrárium üvegfalának támasztva, valószínűleg ijedtében Ann hagyhatta ott, amikor meghallotta, hogy megjött és a szobája felé tart. Mérgeesen bedobta a rögtönzött „létrát” a hangyáknak.

Marcus még mindig a kezében volt, ismét megnézte, majd fejcsóválva a papírkosárba dobta.

- Legalább ez megmaradt... - felemelte a földre rakott porcelántányért, levette róla a piros cukormázzal bevont süteményt és beleharapott.

- EZ MENNYEI! - gondolta és ismét harapott egyet.

Aryol

FEHÉR TIGRIS

avagy: a materialista szellemfilm

A Moszfilm 2012-es produkciója

A Moszfilm háborús és partizánfilmjeit a magyar közönség elég jól ismerhette...a múltban. Ezek a filmek dömpingszerűen árasztották el a hazai mozikat és tv-t. Azóta megváltoztak az idők, a Moszfilm logójáról lekerült a vörös csillag, hogy átadja a helyét egy kontúrtales, vörhenyes fénynek. (Ha nagyon akarom, azért hasonlít) Az orosz filmgyártásnak még mindig jól kivehetően fontosak a háborús alkotások, ám a szemlélet alaposan megváltozott. Elsősorban az akció és naturalis ábrázolás került előtérbe, mint általában az új digitális korban, az ideológia rovására. (Ezt azért gondolom, senki se bánja! Van annak valami derűs bája, ahogy a jelen orosz színészei, akik a kommunizmusban legfeljebb óvodások, netán kisiskolások voltak, vadul elvtársozzák egymást.) Az új idők orosz háborús filmjei közül nem egy megnyerte már a tetszésemet. Kemények, véresek, közben valahogy szikárak ezek a filmek, a modern európai filmkészítés attitűdjeit is hordozva.

A legújabb ilyen érdekes, mi több, eléggé zavarba ejtő produkció a Fehér Tigris. A nyitó jelenet nekünk, magyaroknak sokkoló lehet. A katonák találgatnak az áttört front egyik lövészárkánál, hogy a halottak milyen egyenruhát viselnek.

„- Nézz! Mi ez?

- Ez nem német egyenruha!

- Talán román vagy olasz.

- Magyar.

- Mind meghalt.

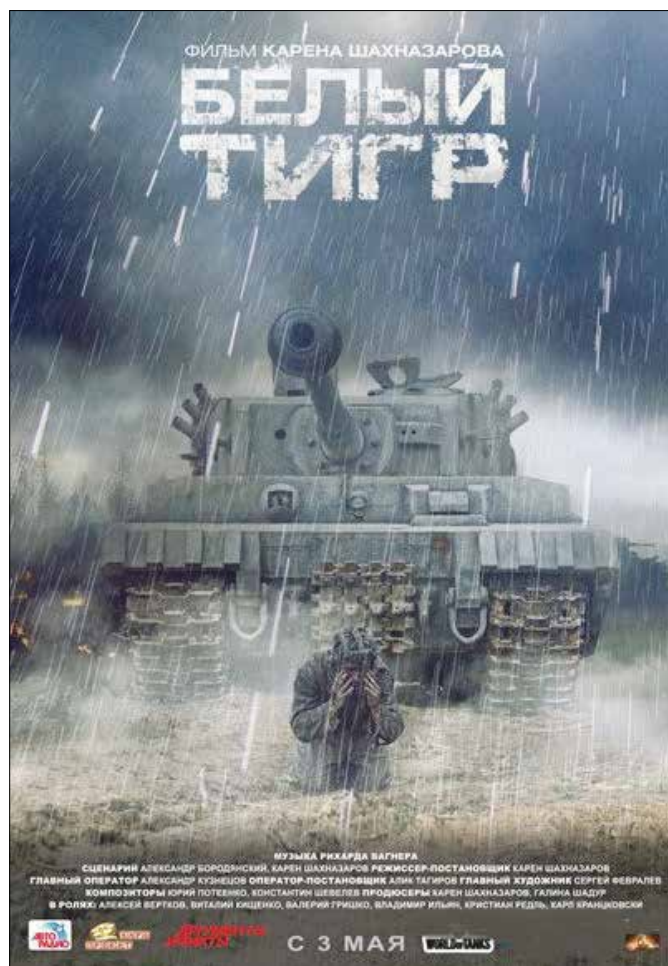
- Magyarok...

- Minden és mindenki elpusztult.”

Így szó szerint. De ez nem szokványos háborús film. Elsősorban ami is feltűnő számomra, hogy az összes beállítás nyári, nyoma sincs benne a nagy orosz télnek, amit megszokunk az efféle filmeknél. A másik, amit érdekesnek találok, a filozofikus jelenetek, a zavart-értetlen, kissé szürreális párbeszéd, melyek igazi csemegék. Ha tömören össze akarnám foglalni a lényegét, azt így lehetne: a halott, ámde mégis élő orosz tankvezető üldözi azt a német szellemtankot, ami a T-6-os jelzést viseli, fehérre van festve. Ebben, mint kissé elrévülten, a feljebbvalóját is zavarba ejtően megjegyzi Fedotov őrnagy, nem ül senki! A tipikus szovjet arcú alak ezt mély meggyőződéssel mondja!

Azt hiszem, a kedves olvasó ebből sejtheti, miféle alkotás ez. A háborús jelenetek, romok és holttestek teljesen olyanok, amilyenek egy hasonló filmben lenniük kell. A beszélgetések azonban mások. A német foglyok vallomásai, a több mint 90%-ban megégett, mégis felépült amnéziás főhős, Ivan Ivanovich Najdjonov (a Najdjonov azt jelenti: talált, mivel egy tankban találták) megnyilvánulásai, Fedotov szikár, józan hozzáállása alárendeltje örültségként is értelmezhető megérzéseivel látomásaihoz. Az egyik kedvencem Fedotov őrnagynak a parancsnokával lefolytatott beszélgetése, amelyben a feljebbvalója megvallja, hogy hisz az egyházban, de kommunista is. Mindez sajátos miliót, hangulatot teremt. Fedotov ezt a furcsa figurát, meggyőződése szerint a legjobb tankost osztja be az új, kísérleti T-34-85-ös tank parancsnokának, és Najdjonov elindul a megérzése után.

Az is meghökkenítő lehet, amikor egy orosz filmben, amely kommunista, sőt sztálinista milióban játszódik, egyszer csak

kioktatja az ezredes elvtárs Fedotovot, hogy a materialista evangéliumok világszerte vallott alapja, a darwinizmus, csupán egy szórakoztató mese! Hát ez sem piskótatekercs, az biztos! Lásd lentebb, idézem majd.

Amikor a mocsár szélén a kilöhetetlen német tank hirtelen megszakadó nyomait vizsgálgatják, azon vitatkozva, el-süllyedt-e a mocsárban a tank, avagy nem, az meg már egy kifejezetten X-aktás jelenet! Görcsösen próbálják megmagyarázni, hogyan tűnt el olyan hirtelen a tank, olyan megtalálhatatlanul! Kissé komikus is, amellet, hogy egyszerű, egyengondolkodású emberek természetes reakciója ez az irracionalisra. Hogyan lehetne még értelmezni, hogy az őrnagy megpróbálja lefényképezni a Tigert, de a fényképezőgépe egyszerre csődöt mond... hmm. Már sokszor hallottam arról, hogy bizonyos mágikus rítusok, tevékenységek megörökíthetetlenek, bármilyen szuper technikát vetsz be. Egy magasabb erő letiltja a felvételt. Erről már sokat hallottam. Ebben a jelenetben Najdjonov és csapata majdnem ráfizet, amikor a Tiger kezdeti normalitása átmegy paranormalitásba. Minden átmenet nélkül hirtelen eltűnik, aztán mögöttük terem, és seggbe lövi őket. Hátborzongató látvány, amikor Kriuk, az irányzó kinéz, és nem találja a tankot, de mikor visszabújik, az ott vár mögöttük! Akár egy szörnyeteg egy rémfilmben! Úgy láttam, nyomok sem vezetnek oda, ahol áll, mellette vannak, de azok nem a Tiger nyomai! Szóval huss, odaröppent némán... és vár... aztán lő!

Egy fogoly megjegyzése: „Ez a tank maga a fehér ördög!” Mire Fedotov megkérdezi: - Miért? - A fanatikus, SS-es tekintetű válasz: - Mert ez a német „szellem” diadalmaskodik minden felett! A szellem szó így idézőjelben van a feliratos alkotásban, pedig szó szerint értendő. Az a Tiger egy szellem, ez tény. Úgy viselkedik, úgy tűnik a csatában, akár egy valódi

tank, de aztán eltűnik, mint egy szellem... mint egy démon. A film egyébként háromnyelvű: alpból oroszul beszélnek, időnként a németet fordítják oroszra, míg mindkettőt magyarul feliratozzák. Így azt is nyomon követhetjük, hogy a német eredetiből miként fordít, tömörítve, sallangot elhagyva a tolmács oroszra.

Egy sablon következzen: egy erős, hatalmas létező cselekszik, kedve, szenvedélye szerint. A cselekvése nyomán megszületik egy másik erős létező, aki bár nem oly erejű, mint létrehozója, annak vesztére tör, és bizony tartania is kell tőle, harcolnia vele! Ez a sablon a film alapját képezi. Hogy honnan ismerős ez? Hát az ókori mítoszokból! Egy görög mintájú félisten, a kis „Tankisten” vagy Tankdémon, a T-6-os fehér Tiger. Kreatúrája Najdjonov, akit azelőtt másként hívtak, de nem emlékszik, és már nem is fontos. Az egyszerű tankvezető-szerelő a Fehér Tigrissel való találkozás után paranormális képességekre tesz szert. Beszélnek a tankok hozzá, a roncsok elmondják neki, hogyan találkoztak a Fehér Tigrissel, ő pedig megérzi, mikor támad és hol. Egy ízben látjuk Najdjonovot egy régebbi harcmezőn dekkolni. Mint kiderül, azokat a tankokat még 1941-ben lőtték ki, azokkal is „beszélget”. Elképesztő dolgok ezek, mégis némi döbbséget lamentsálás után mind a film alakjai, mind a néző elfogadják. Bár a filmnek nincs is igazi „sztorivezetése”, mégis működik. A megszokott szovjet-orosz háborús látószögbe egy furcsa keleti-sámánisztikus-misztikus vonal szövődik, és ez viszi a filmet, ráadásul a tankcsaták kemények, realiztikusak. Így még hangsúlyosabbak a nem megszokott jelenetek.

Lehet, hogy a szovjet haditechnika fejlődésére egy kísértet gyakorolt maradandó hatást? A film úgy állítja be, hogy igen! Olvassuk csak:

„- Mit gondol?

- Csináljuk azt, amit a németek. Csináljunk egy ütőképes, „új” tankot! Az alapja a T-34-85 legyen. Tegyük rá stabilizátort, és legyen lehetőség mozgó célpontokra is tüzelni

- Mikorra lesz kész?

- 1 hónap.

- Sürget az idő, 2 hetük van.”

A zenét Wagnertől kölcsönözték... hát tudjuk, kinek volt a kedvenc zeneszerzője... A film rendezője egy hölgy: Karen Sahnazarov.

A film legvége ismét súlyos élmény. Valaki, akit szerintem mindenki fel fog ismerni, elmond egy ismeretlen helyen egy ismeretlen embernek egy zavarba ejtő monológot az emberiségről, a háborúról. Ezen megállapításai bizony tetszik, avagy nem, igazak! Plusz egy szovjet kijelentés is ideillik: „Én a háborúban hiszek.”

Jelzi az idők változását, hogy ez az ismert ember (a monogramja AH!) egy orosz film záróakkordjaként mondja el gondolatait! Súlyos nagyon!

A kedvenc párbeszédeim idézem most. Önmagukért beszélnek...

„- Hé, katona! Jöjjön ide!

- Mi a neve?

- Najdjonov őrmester. Szerelő és vezető az egyik egységben.

- Mit keres itt?

- Ezt a tankot egy „Párduc” lőtte ki. Lesből, felgyújtotta.

- Honnan tudja, hogy ez történt?

- Hát, azt mondta.

- Ki mondta?

- A tank. Ez a tank.

- És ez a tank is mond valamit?

- „Tigris,” felgyújtotta. Ugyanaz történ ezzel is, mint az én

tankommal... „A Fehér Tigris”.

- Ez azt jelenti, hogy el kell kapni azt a tankot. Indulás!

- Értettem.

- Ő az?

- Igen, ő. Nagyon jó vezető, most engedték ki a kórházból.

- Valami baj van az emlékezetével.

- Isten se tudja, ki küldte vissza a frontra. Elmeógyógyintézetbe kellett volna küldeni, erre ők visszaküldik a frontra. Adj egy szál cigarettát! Figyelj, Nikolay, én is hallottam a „Fehér Tigrisről.”

- Azt mondják, olyan mint egy szellem.

- Bolondság. Hallgass rám, az csak egy kitaláció...”

„- Kriuk, hol van Najdjonov?

- A tankoknál.

- A tankoknál hol?

- A kilótteknél. Itt a közelben.

- Ez a mienk. 1941-ben lőtték ki.

- Najdjonov! Najdjonov, keljen fel! Mint feljebbvalója, parancsolom!

- Hagyja csak!

- Najdjonov?

- „A Fehér Tigris”.

- Mi van a „Fehér Tigrissel”?

- Nem sülyedt el. Itt van.

- Nincsenek szárnyai, szóval hova tűnt a mocsárból?

- Várjon.

- Miért gondolod, hogy nem sülyedt el a mocsárban?

- Húzassa ki onnan, ha nem hisz nekem.

- Várjunk.

- Mire?

- Mire kell várunk?

- Arra, hogy megint támadjon.

- A tankok istenei mondták ezt?

- Igen.

- És ezt az istent hol találom?

- Az égen. A felhőkben.

- Van egy nagy trónja, azon ül. Azokból a tankokból, amiket elpusztítottak a csatában. És hogy néz ki... az isten... Harckocsizó kezeslábasban van... kezében egy T-34-es... Aranyból. Amiből ha a csata kezdődik, villámokat szór. Látja?

- Segíteni fog a csatában?

- Nekem igen.

- Hallom a tankokat. Minden tank tud beszélni hozzám. De egy nem beszél, csak én hallom.”

„- Ismét elhibáztunk.

- Tudja mit gondolok? Mindenek előtt... egy tank legénysége... nem üldögél nyugodtan egy lángoló tankban, mint tudjuk.

- Szeretnék azt elhagyni mielőbb.

- Én úgy gondolom... abban nincs legénység. Ezt gondolom, parancsnok elvtárs.

- Megbolondult maga? Vagy talán sokat töltöttem?

- Amikor Najdjonova visszatért, megkérdeztem tőle, honnan tudta, hogy mikor fog löni a „Tigris”. Tudja mit mondott? Hogy a tankja megsűgta neki. Nehéz elhinni, hogy egy tank képes beszélni a vezetőjéhez. De csak hozzá, senki másához.

- Ez azt jelenti, hogy ő ért a tankok nyelvén?

- Maga teljesen megőrült? Beszélő tankok.

- De mivel mással magyarázható meg az a képessége, hogy megérzi a „Tigris” jelenlétét? Honnan tudta, hogy a mocsár felől fog támadni? Hogy megbújva várta a támadásunkat? Azt mondta, hogy Najdjonov nagyon utálja ezt a „Tigris”, mert „ő” lőtte ki a tankját?

- Igen.
- Akkor magyarázza meg nekem, hogy amikor ez történt, akkor miért nem hallotta?
- Akkor még nem volt meg ez a képessége. Mielőtt még megégett, akkor még Michael Efremovich volt.
- Micsoda, megégett? Ezt mégis, hogy érti?
- Az emberek a 95%-os égésbe többnyire belehalnak. Najdjonov szintén megégett. Megégett, majd újjászületett, de más emberként, egy tökéletes harci gépként. Olyan lett, akárcsak a „Tigris”.
- Szóval, Aleksei Alekseevich, maga hisz a misztikus dolgokban?
- Amiről én beszélek, az nem misztikus dolog, ahogy azt Darwin evolúciós elmélete is bizonyítja, az élőlények a túlélés érdekében különféle új tulajdonságokat fejlesztenek ki.
- Talán ön misztikus dolognak tartja a Darwin-elméletet?
- Darwin? Hát nem tudom. Én a háborúban hiszek.
- Az egyházban is hiszek.

- Annak ellenére, hogy kommunista vagyok, akárcsak maga.
- Ide figyeljen őrnagy, a hadseregem, 50 km-t tesz meg naponta Berlin felé, és semmi sem állíthatja meg őket!
- A darwini okfejtéssel kapcsolatosan annyit mondanék, ámulatba ejtő, képtelenség.
- Úgy gondoljon rá, mint egy mesére.
- 10 nap eltávozt kap.
- Nyugalomra és pihenésre van szüksége.
- Amikor visszatér, bevonul majd Berlinbe a hadseregünk élén."

A film megtekintését melegen ajánlom a partizán- és háborús filmek kedvelőinek, az irracionális filmek kedvelőinek, és mindazoknak, akik valami meghökkentőre és elvont élményre vágynak. De tiszta szívvel ajánlom mindenkinek, aki nyitott a nem szokványos sémájú mozikra!

HomoErgaster

Mozimorzsák - filmaprólék

Resident Evil: Retribution / A kaptár: Megtorlás (2012)

akció, horror, sci-fi

Amennyire vártam az új, élőszerplős Kaptár mozi, kb. annyira éltem meg csalódásként. Am ezzel úgy tűnik, nem csak én vagyok így. Több helyen is olvastam, hallottam, hogy nincsenek megelégedve ezzel az új filmmel. Pedig a kezdés nem is lenne rossz. Sőt, nekem kifejezetten tetszett, ahogyan az előző rész végéről, visszafelé játszva (majd később előre) láthatjuk, mi történt a hajón. Azonban a film kétharmadáig homályban marad a következő jelenet, amikor egy szőke, hosszú hajú Alice boldog

családi életet él... élne, ha nem támadnák meg őket a zombik. Snitt. Alice rövid fekete hajjal ébred az Umbrella valamely laboratóriumában, bezárva egy bútorozatlan szobába, akit a fémpókkal irányítás alá vont Jill Valentine zaklat időről-időre. Nem igazán értjük, mi hogyan kapcsolódik, de a szépen kivitelezett, látványos akciójelenetek (melyekben azért nincs hiány különböző zombikból) egy időre el is feledtetik velünk a problémákat, miközben „meglepetésekkel” is szolgálnak, hiszen feltűnnek a korábbi szereplők (Michelle Rodriguez - Rain, Oded Fehr - Carlos, Boris Kodjoe - Luther West), és a játékokból, valamint az első animációs filmből (Resident Evil: Degeneration / Kaptár: Bioterror - 2008) ismert karakterek (Bingbing Li - Ada Wong, Johann Urb - Leon S. Kennedy).

Amit sajnállok, illetve amit elvártam volna a filmtől, hogy hozza az eddigi filmek klausztrófobikus, üldözésmániás hangulatát, amit valójában nem tesz meg. Ráadásul nem tudom, miként kapcsolódik a film bárminemű cselekményéhez annak címe. Meg aztán az is érdekes volt (már az előző részben is), hogy a harmadik részben a Föld elsivatagosodásáról volt szó, itt meg simán volt egy jókora jégmező... Számomra olybá tűnik, mintha az első négy részből legózták volna össze ezt az ötödiket. S, hogy mindentől függetlenül érdemes-e megnézni?

Moziban talán nem, de otthon, egy kisebb baráti társaságban, akik kedvelik az eddigi filmeket is, jó szórakozást tud nyújtani, annál is inkább, mivel a női főszereplők is igencsak elcsépelik egymást... :)

Resident Evil: Damnation / A kaptár: Kárhozat (2012)

animációs, akció, horror

Azt kell mondjam, ezt az animációs filmet jobban élveztem a Megtorlásnál, pedig alig pár hete tudtam csak róla. A technológiai megvalósítás részéről nem hagyott maga után kívánni valót, remek a látvány, a néhol FPS-re hajazó kamera-beállítások, a karakterek mozgása. Persze a történetről nem kell és nem is lehet sokat várni. A Szovjetunió felbomlása utáni egyik kisebb államban vagyunk, a Kelet-Szláv Köztársaságban, amelynek oligarchák által irányított vezetésével azonban többen

nincsenek megelégedve, ezért felkelést indítanak. Ettől azonban az állam első női elnöke nincs igazán megijedve, ráadásul a felkelőkkel szemben felállít egy igen erős és hatékony hadsereget. Azonban a felkelők sem restek, beszereznek néhány Bio Organikus Fegyvert, mi több egy olyan új technológiát is, amellyel képesek azokat irányítani. Ebbe a szituációba dobják be az amcsik Leon S. Kennedy különleges ügynököt, ám még szinte neki sem kezd feladata teljesítésének, mikor közlik vele, hogy minden amerikai állampolgárt kivonnak a térségből. Itt már lehet sejteni, hogy miféle módszerekhez kívánnak folyamodni a bioveszély elhárítására. Leon mellett feltűnik Ada Wong is, aki az egyik jelenetben lenyom egy csörtét Svetlana Belikova elnöknővel, és szemmel láthatóan alulmarad. A helyzet fokozódik, Leon a felkelők mellé szegődik, Ada különös játékot játszik, míg Svetlana sötét terveit szövögeti... Remek, igazán szórakoztató, látványos film.

The Expendables 2 / A feláldozhatók 2 (2012)

akció, thriller

Talán elég, ha csak a következő neveket sorolom fel: Sylvester Stallone, Jason Statham, Jean-Claude Van Damme, Jet Li, Dolph Lundgren, Chuck Norris, Bruce Willis, Arnold Schwarzenegger, s hozzáteszem, hogy mind egyugyanazon filmben szerepel. A '80-as, '90-es évek akciófilmsztárjai igazán ütős folytatást készítettek az általam szintén kedvelt Feláldozhatóknak. Nem is nagyon találok a szavakat, miként írjam le, hiszen mit is lehet írni egy nem túl erős történettel rendelkező, a klasszi-

kusnak számító, ámde felturbózott akciójelenetekkel kivitelezett folyamatos hentelésről? Talán azt, hogy van benne némi dráma, némi romantika, jó néhány utalás korabeli filmekre – önkritikától sem mentesen, és rengeteg akció. Vagy ez utóbbit már mondtam? Számomra a csúcscsúszó jelenet mindenképpen az volt, amikor a Swarci-Sly-Bruce trió egy reptér várótermében osztja az ólmot, nem is akárhogy. Persze a Sly-Van Damme páros pofozkodása is remek. Kéremszépen. Még ilyet nekem! Még ilyet nekem! :)

Avengers / Bosszúállók (2012)

akció, sci-fi

Ha az előző, rövid ismertetőt nevek felsorolásával kezdtem, akkor bizony azt ebben az esetben is megtehetem, csak itt nem színészek, hanem a Marvel univerzum szuperhősei kerülnek a középpontba: Iron Man, Captain America, The Hulk, Thor, Loki, Black Widow, Hawkeye. Persze ezt már biztosan mindenki tudja. Meg kell mondjam viszont, hogy nem vagyok igazán oda a szuperhősökért, meg úgy általában az ilyen témájú filmekért. (A DC Comics Zöld Lámpását például kifejezetten egy illuminátus és

szabadkőműves jelképekkel teli sátánista filmnek könyveltem el magamban, miután nagy nehezen végigszenvedtem.) Ám mégis azt kell mondjam, hogy az Iron Man filmek, a Thor és még a Captain America is elszórakoztatott, amíg végignéztem. Így azt gondoltam, megtekintem ezt a Bosszúállókat is, próba cseresznye. Bejött. Bár, ami igaz, az igaz, az elejét kissé elnyújtották, rátérhettek volna hamarabb is a lényegre. Persze ettől függetlenül egy remek, kellemes humortól sem mentes, némi romantikával megfűszerezett akciómozzi lett belőle. Nyilván az én visszafogott véleményemtől vannak negatív és pozitív irányba eltérők is, attól függően, ki mennyire van oda az ilyesfajta filmekért.

Egyet sajnáltam csak: Hawkeye karaktere valahogy egész a végéig elsikkadt egy kissé. Az utolsó jelenetekben viszont tátott szájjal néztem, mit és hogyan csinál. Meg kell mondjam, meg is ihletett, de az már egy másik univerzum másik története lesz...

The Five Year Engagement / Ötéves jegyesség (2012)

vígjáték, romantikus

Tom (Jason Segel) és Violet (Emily Blunt) egy jelmezes szilveszteri partin találkozik, ahol Tom Szupernyúlnak, Violet Diana hercegnőnek öltözött be. Egy év múlva Tom megkéri Violet kezét, s már az esküvőt tervezik, amikor Violet értesítést kap a michigani egyetemről, hogy felvették pszichológiai tanársegédnek. Bár Violet jobban szeretett volna helyben elhelyezkedni, Tom beleegyezik, hogy amíg a szerződés szól, Michiganba költöznek. Ám a város valahogy nem nyeri el

Tom tetszését, az esküvőszervezés is csúszik, mi több, a két év lejártával meghosszabbítják Violet szerződését az általa végzett kísérletek sikere alapján... Mindezek következtében kapcsolatuk elhidegül, külön is válnak, ám, mivel mégiscsak romantikus filmről van szó, végül újra egymásra találnak, s egy rendhagyó esküvő keretében egybekelnek.

A vélemények ezen filmmel kapcsolatban sem egybehangoznak, de hát ízlések és pofonok. Én kellemesen szórakoztam a megtekintése alatt, ám való igaz, időnként leül kicsit a történet. Nem melleleg párosan érdemes megtekinteni.

Safe / A biztonság záloga (2012)

akció, bűnügyi, thriller

Hogyan is jön össze a kínai maffia (triádok), az orosz maffia, egy amerikai volt zsarú, aki ketrecharcosként tengeti életét és egy matekzseni kislány? Elég egyszerűen, csak az USA-ba kell helyezni a történetet, és meg kell tenni főszereplőnek Jason Statham-et.

Luke Wright (Statham) olyan dolgot tett, amelyet csak kevés rendőr képes, így mennie kellett a testülettől. Maga és felesége megélhetésének biztosítására

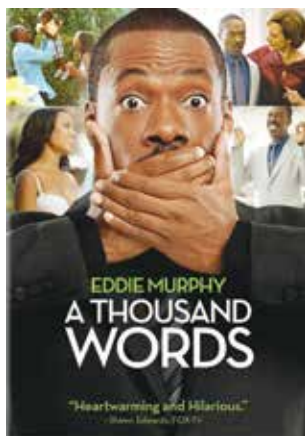
különböző illegális küzdelmek részese lesz, ahol természetesen nem ismeretlenek a megbundázott meccsek. Az utolsó harca során alaposan helybenhagyja ellenfelét, ami azért is probléma, mert a második menetben neki kellett volna padlót fognia. Mivel az oroszok igen sokat buktak ezen tétén, így kímélet nélkül meggyilkolják Luke állapotos feleségét, majd közlik vele, hogy bárkit a bizalmába fogad, vagy bárkivel barátkozni kezd, azt megölik. Már-már ott tart, hogy a metró alá veti magát, amikor feltűnik neki egy kislány, akit épp azok üldöznek, akik tönkretették az életét. Megmenti Mei-t, akiről kiderül, hogy különleges képessége miatt a triádok szolgálatában áll, s aki jelenleg egy kódszámot őriz a fejében. Persze kiderül, hogy Luke régi kollégái szintén benne vannak ebben a „bizniszben”, mi több, a szájak igen magasra vezetnek.

Ugyan Stathamtól megszokhattuk már az igényes, látványos, de nem túl gondolatébresztő akciófilmeket, ez mégis más egy kicsit. Mitől? Talán a Mei által belevitt érzelmi száltól, vagy a különböző érdekcsoportok reálisnak ható küzdelme miatt,

netalán a politikai felhangok okán. A lényeg, hogy ez a film véleményem szerint több, mint amit Statham filmjeitől megszokhattunk. Érdemes rászánni az időt.

A thousand words / Ezer szó (2012)

vígjáték, dráma

Ha a vígjáték szó mellé odateszi valaki, hogy **Eddie Murphy**, akkor szinte garantált a jó szórakozás. Számtalan kellemes filmben láthattuk már Murphy-t sziporkázni, kezdve a ma már klasszikusnak számító *48 órától* (melyben Nick Nolte volt a társa) a *Beverly Hills-i zsarun* át az *Üresfejűig*. S ha a fenti filmnél azt írtam, hogy több, mint amit Stathamtól megszokhattunk, akkor ez bizony Eddie *Ezer szó* című filmjére is igaz.

Van ugyanis egy könyvkiadó, melynek egyik igen befolyásos ügynöke, *Jack McCall* bárkit bármire képes rábeszélni, s nem mellesleg be nem áll a szája. Egy alkalommal azonban nagy fába vágja a fejszét. A világhíres guru, *Dr. Sinja* könyvet írt, ám számára egyáltalán nem mindegy, ki adja azt ki. Jack kijelenti, hogy márpedig ő képes *Dr. Sinjával* kiadói szerződést kötni. Meg is látogatja, s a sétával egybekötött beszélgetésük során Jack megérint egy fát, amely megsebzí. A történet pedig inentől kezdve válik érdekessé, mi több, ettől kezdve csöpögtetik a kicsi gondolatmorzsákat. Jack ugyanis különleges kapcsolatba kerül a fával, ugyanis minden egyes kimondott szavának hatására az lehullajt egy levelet. *Dr. Sinja* kijelenti, hogy amennyiben a fa minden egyes levele lehullik, a fa meghal, akárcsak Jack...

Talán nem ez Eddie Murphy legjobb filmje (ráadásul valami oknál fogva négy évig hevert a fiókban, mire kihozták), de egy nézhető, mondanivalóval is rendelkező, kellemes szórakozást és kikapcsolódást nyújtó másfél órát lehet előtte eltölteni.

The Big Year / Vad évad (2011)

vígjáték

Soha nem jutott eszembe, hogy az ornitológiáról (madártanról) az ismeretterjesztő / dokumentumfilm kategórián túl is lehet filmet készíteni. Persze nem vagyok egy **Jack Black**, akinek az sem jelentett problémát, hogy szervezzen egy iskolai osztályból rockzenekart (lásd *Rocksuli*), miként győzze le magát a sántát (*Tenacious D, avagy a kerek rockerek*), vagy épp hogy keveredjen ki az őskorból (*A kezdet kezdete*). A *Vad évad*, melyben JB mellett **Owen Wilson** és **Steve Martin** játssza a főszerepet bizony az ornitológia szépségeibe, nehézségeibe és hátulütőibe ad az átlagos mozinézőnek némi áttekintést. Mindezt természetesen kellemes vígjáték formájában, amiből persze nem hiányozhat a romantika sem.

lágos mozinézőnek némi áttekintést. Mindezt természetesen kellemes vígjáték formájában, amiből persze nem hiányozhat a romantika sem.

A *Vad évad* maga, egy verseny, melyben egy éven keresztül a lehető legtöbb őshonos madárfajt kell megfigyelni és feljegyezni. *Kenny Bostick* (Owen Wilson) a verseny királya, maga a csúcstartó. *Stu Preissler* (Steve Martin) egy nagy cég felelős igazgatója, aki már évek óta nyugdíjba szeretne menni, s évek óta szeretne benevezni a versenyre, de valami mindig közbejön. *Brad Harris* (Jack Black) egy átlagos irodai dolgozó, akinek szenvedélye az ornitológia, és leghőbb vágya, hogy egyszer legyőzze *Kenny Bostick*-et. Végül úgy alakul, hogy mindhárman elindulnak a versenyen, ki-ki a maga céljával. Brad és Stu összeharátkoznak, és minduntalan összefutnak az alattomos módszereket alkalmazó *Kenny*-vel. Az események közben megismerhetjük mindhárunk családi hátterét, s ilyenén módon némi drámai, romantikus szál is beszövedik a történetbe. Tanúi lehetünk több, csodálatos, meghitt pillanatnak is.

Talán kissé elfogult vagyok a Jack Black filmekkel kapcsolatban, ám azt kell mondjam, hogy a *Vad évad* elfogultság nélkül is egy remek film.

Jimmy Cartwright

Egy televíziós műsor utóélete

Amikor *Déri János* elindította egyik legsikeresebb, a magyar tv történetének egyik legegényibb próbálkozását, a „*Nulladik típusú találkozások*”-at, azonnal nagy híve lettem. Addig egy volt számomra a tv meghatározó arcai közül, egy fontos karakter. Sokszor maradtam fenn a kései időpontokban, hogy megnézhessem. *Déri* halála után a műsor, mint más általa kezdeményezettek, egy idő után kiürült, ellaposodott, végül megszűnt. A tévés személyiség maga is érezte, milyen fontos, hiánypótló a produkció. Ezt a legjobban az is bizonyítja, hogy nem csak mások, de ő maga is parodizálta azt. A fergeteges paródia a korszellem tökéletes lenyomata, még a kommunisztázós retorika is megjelenik benne, amely mint tudjuk, csupán retorika volt ekkoriban. A „*00 típusú találkozások*” VHS-en megvolt nekem is egy barátom közreműködésével. Sokáig azt hittem, ez a felvétel elveszett, sőt már bele is nyugodtam ebbe. Egy napon úgy döntöttem, rákeresek a neten, konkrétan a YouTube-on. Nagy öröömre meg is találtam, ám a döbbenetem és csalódásom óriási volt, mikor megnéztem. Az eredetileg

közel 7 perces produkció a neten nincsen 5 perc se! Silány bohóctréfává alacsonyították a *Déri*-Antal kettős fergeteges önburleszkjét, melyben saját magukat se kímélték. Felháborodtam. Milyen jogon kurtítottak meg egy szellemi terméket, amely egy kor tökéletes groteszkje! Főleg, hogy egyik alkotó se tud már ellene tiltakozni, mert nem él! Elkeseredetten kutatni kezdtem a porosodó VHS-kazettáim között, és végül sikerrel jártam! Megtaláltam az eredeti anyagot, digitalizáltam, és feltöltöttük a YouTube-ra. Nem csak azért, hogy aki akkor nem élt, nem látta, láthassa a teljesét, hanem mert úgy gondoltam a *Lidércfény* ezzel tiszteleghet a maga módján *Déri János* és *Antal Imre* emlékezeté előtt.

A két változat a YouTube-on:

A megvágott, rövid-gyagya változat:

<http://www.youtube.com/watch?v=oXKm5luBYjM>

A teljes: <http://www.youtube.com/watch?v=2ryHa0RSSwc>

HomoErgaster

Önmagáért való művészet?

Az ifjúkorom legendás, szellemi deformációit részben okozó, abszurd humorban utazó társulatát az utóbbi években játékony homály fedte. Persze fel-felbukkant a modern kor információs hálózatának elektronikus hullámain egy-egy részlet, epizód, hol szöveges, hol hallható, hol pedig látható és hallható formában. Ezen esetekben rögtön magával ragadott a jóleső nosztalgia meg az önfeledt kacagás. Hiába az 1986-ban alakult, de csak 1991-ben nagy nyilvánosság elé lépett, akkor még Laár pour Laár Társulat néven (később L'art pour l'art Társulat-ként) tevékenykedő négyesfogat jó (avagy rossz) értelemben vett érdekes humora gyorsan közkeletű lett, egyes „beszólásaik” szállóigékké váltak. A prózai előadások mellett igazán remek zenés produkciók is voltak a repertoárjukban. Ezen utóbbi műrekekkel foglalkozunk kicsit az alábbiakban.

Mindenekelőtt azonban meg kell világítanom egy kérdést, mely szerint miért éppen most foglalkozom én ezzel. A válasz elég egyszerű: HomoErgaster a legutóbbi szerkesztőségi ülésre elhozta az általa VHS-ről bedigitalizált Vastyúk is talál szeget című TV-műsor első epizódját, ami bennem elindított némi lavinát, s az utóbbi hónapban végignéztem a YouTube-on az összes Vastyúkot, meg a társulat egyéb fellépéseit (főleg a Boborjánosokat). Mindeközben pedig előkapartam a kiadott albumaikat, és munka közben azokat hallgattam. Így aztán sikerült magamban visszaidézni a boldog és gondtalan diákéveket, s így aztán ez az egész mizéria megihlette eme írást.

A társulatnak négy nagylemeze jelent meg, amelyen a zenés produkciók között hallható néhány örökbecsű prózai mű, többek között a Besenyő család életének néhány részlete, amely vizuális formában a *Vastyúk is talál szeget* című, 11 részes sorozatban látott napvilágot. De mi most csak a zenei résszel foglalkozunk, hiszen az is feledhetetlen.

Talán az első dolog, ami a társulat zenei munkásságából mindenkinek beugrik, az a **Dolák-Saly Róbert** Anti bácsi karaktere által énekelt „*Lila liba*”. Nem tagadom, nekem is az egyik személyes kedvencem. Amikor először lement a TV-ben (az 1995-ös szilveszteri műsorban), a térdemet vertem a könnycsorgató nevetéstől. A következő évek bulijai nem múlhattak el anélkül, hogy legalább egyszer ne szólalt volna meg az „*Az én kutyám gyere ide, Szerelmes vagyok, de kibe*” kezdetű dal. Sikítva üvöltöttük a refrént is: „*Lalalalala lila liba, lalalalala. Lalalalalala csiga-biga, lalalalala. Lalalalalala cica-mica, lalalalala. Lalalalalala csiga-cica, lalalalala.*” Ami még nagyon nagyot ütött a dalszövegben az az „*A legnagyobb tragédia, Anyukámnak nincsen fia*” strófa volt. Azóta is számtalanszor meghallgattam. Megunhatatlan.

Egy rádióban leadott részlet által vált nagy kedvencemmé a „*Besenyő-Boborján-dal*”, amely az első, *Vastyúk is talál szeget* című albumukon szerepel. A *Lila liba*hoz hasonló rockos-zúzós zenei alap remekül illik a Besenyő Pista bácsi által énekelt értelmetlen szöveghez. Ezt ellensúlyozandó, Boborján éneke alatt kellemes, lágy dallam szól. Annó még magnókazettára rögzítettem, és annak rendje és módja szerint ronggyá is hallgattam.

Szerény véleményem szerint a *Vastyúk* még egyfajta útkeresés volt, ám a *Lila Liba*ra összecsiszolódott a társulat, így – szintén szerény véleményem szerint – zeneileg ez lett a legjobb, legváltozatosabb album. Egy rockosabb számmal indít, lágyabb betétekkel (*A szerelem olyan, mint egy*

medve), majd egy lírai dal következik (*Margit-dal*), aztán egy fura, talán pop-nak mondható duett jön (*Szappanopera*), visszatér a keményvonal (*Lila liba*), majd ismét egy lírai költemény szólal meg (*A nyálon lőtt lány balladája*), ami után újra a rock vizeire evezünk (*Fületlen fiú*), ismét visszatér a líra (*A bálterem*). Az ezt követő „*Szerelmi vallomás*” keveri a rockot a lírai hangzással. Dolák-Saly Róbert önálló duettje (kicsit normálisabb szöveggel :)) biztosan slágerlistás lenne, hiszen egy zenei remekmű. Az utolsó előtti szomorkás gitármuzsika által (*Bogárdal*) **Laár András** egy igen fontos dologra hívja fel a figyelmünket. Végül megtudhatjuk, egy könnyed popzenei aláfestéssel, miért is ne együnk túl sok dinnyét.

A rákövetkező évben, 1997-ben jelent meg a *Winnetou* című album, amelyet már új felállással készített a társulat, hiszen **Galla Miklós** és **Nagy Natália** (számomra ismeretlen okokból) más vizekre eveztek. Helyükre **Pethő Th. Zsolt** és **Szászi Móni** lépett, akik már az előző albumok munkálatain is közreműködtek. Ezen az albumon tovább bővült a zenei repertoár, így a rock, pop, líra mellé szépen befért némi klasszikus zene, gyermekdal-szerű költemények, a régi KFT zenekar hangzásvilágával rendelkező szintipopos dalok, majd egy kis tangó.

Amit erről az albumról kiemelnék, mint személyes kedvencek, az a „*Fakír*”, a „*Duett*”, a „*Besenyő család-dal*” és az „*Altatódal*”. Ez utóbbinak valami fergetegesen jó szövege is van ráadásul: „*Leszállt az est, szünet van az égen, Kisgyermekem, aludjál már régen. Az udvaron a ló se nyihalházik, A svábbogár lábujjhegyen mászik. A kismadár nem csipog a fákon, Hogy tégedet elnyomjon az álom.*” és így tovább. (Még zombi is van benne! :D S akkor még nem is említettem az „*Éjjel a zombi-busz tetején*”-t...)

Az eddigi utoljára megjelent, szám szerint negyedik albumuk 1999-ben látott napvilágot „*A három testőr és a jeti*” címmel. Újabb zenei bravúrokkal bővült a repertoár, hiszen felhangzik pl. egy remek blúz (*Kemenesfalvi bácsit nem ismerem én*), valamint több, meghatározhatatlan stílusú dal. A címadó, első nőta igen pörgősen nyitja az albumot, és érdemes itt is figyelni a szövegre. Mondanom sem kell, kedvenc. Erre az albumra került rá több változatban a „*Hányszor lehet büntetlenül énekelni egy refrént?*” című, egyeseket irtóztatosan idegesítő, szerintem viszont jópofa szerzemény. Ennek első változatát követi egy remek rock, a „*Vasmacsó*”. Szintén kihagyhatatlan, már csak a szövege miatt is. Kis refrénéklés után jön a „*Jetidal*”, amely számomra zeneileg besorolhatatlan, viszont igen jó, mint aho-gyan a következő „*Te vagy az éden*” című pörgős, majdnem klasszikus rocky. Ha valamiért szomorkás vagyok, általában felvidít az „*Ez nem az én napom*” című költemény.

Összességében azt lehet mondani, ha a szövegektől eltekintünk (bár ugyan miért tennénk? :)), hogy mindegyik album remek, mi több, több slágergyanús szerzemény van mindegyikben.

Az albumok megjelenése időrendi sorrendben:

Vastyúk is talál szeget (1995.), *Lila liba* (1996.), *Winnetou* (1997.), *A három testőr és a jeti* (1999.)

Az interneten a következő helyeken lehet további érdekes infókhoz jutni:

<http://www.lpl.hu>

<http://www.dolak.hu>

http://hu.wikipedia.org/wiki/L'art_pour_l'art_Társulat

Jimmy Cartwright

Elseje

Mosolygás az aláírás után...

„...Hajnali 4 óra 45 perc óta visszalövvünk!” - mondotta Adolf Hitler a Kroll operába összehívott rendkívüli Birodalmi gyűlésen 1939. szeptember elsején, de. 10 órakor. Pilsudski marsall elkövette azt a hibát, hogy mind az angoloknak, mind a franciáknak elhitte, meg fogják védeni az országát a németektől. Csakhogy a marsall elszámította magát, a két vezető európai nagyhatalomnak egészen más szándéka volt. Nem csak nem védte meg a szabad Lengyelországot, midőn az szégyenletesen provokálta a németeket, hanem afféle koncként még oda is dobta Sztálinnak. A „vasember” zsigerből gyűlölte őket, elsősorban 1919 miatt, amikor a hős lengyelek tönkrevették a „visztulai csoda” során az elbizakodott vörösöket. A nagy Sztálin úgy menekült meg attól, hogy valamelyik lengyel pikás fölszúrja a lándzsájára, akár egy gusztustalan rovat, hogy halottnak tetette magát. Hadd jegyezzem meg, noha sokáig nem volt „téma”, azért elég szembetűnő, hogy a fentebbi bejelentés után két héttel a béke öre, a népek barátja, a dicső Szovjetunió is megtámadta Lengyelhont, de ezért nem kapott hadüzenetet a világ éldemokráciáitól, pedig még szövetségi rendszerben is volt az „agresszorral”. Ezzel kitört az európai háború. Nem a második világ, csak az európai. Ekkoriban még így emlegették. 1941 nyara a dátum, amikor az addigi kiterjeszkedett immár világháborúvá, és az év végén Amerika és Japán hadba lépésével totálissá lett. A francia „agent provocateur” összes fondorlata, a brit birodalmi diplomácia kifinomult bűvészkedései semmik ahhoz képest, amit a háború mielőbbi kitöréséért Joszif Sztálin tett. Lenin leghűbb tanítványa annak szellemében a mielőbbi újabb világméretű háború és abból „szükségszerűen” bekövetkező „világforradalom” büvkörében cselekedett. Ravaszágban egyik nyugati „diplomata” sem múlta felül Sztálint és hű csatlósát, Molotovot. A Szovjetunió világforradalmi céljairól már írtam a nyáron, így most nem bonyolodom bele újra. A lényeg: Sztálin Lenin nyomában haladva ki akarta terjeszteni a bolsevik forradalmat a Szovjetunió területéről az egész világra. Ennek első lépése Németország bolsevizálása. Mivel a két államnak nem hogy nem volt közös határa, de többszörösen izolálva voltak egymástól, erre várnia kellett. A leggyengébb láncszem kétségkívül Lengyelország volt, mely határos volt a Szovjetunióval és Németországgal is. Mivel a '19-es agresszió csúfos kudarca okán Sztálinban égett a revánsvágy, 1939. augusztus 23-án megszületett a megállapodás. A nagy medve nem avatkozik be, ha a németek móresre tanítják az elborult lengyeleket. Ez persze nemzeti tragédia, mint mindig a nép issza a levét a politikusok ármányainak

A paktumot megelőzően Hitler teljesen nyíltan beszélt a szándékairól. Sztálint a nagy nyilvánosság előtt kannibálnak nevezte. De ahhoz, hogy ezt a kannibált, ahogy találóan jellemezte ellenségét, elkapjam egy közös határ lett volna szükséges. Ez azonban nem állt fenn. Így csupán duma maradt. Hitlert bár foglalkoztatta a kelet, mint az első világháború veteránja irtózott a kétfrontos háborúnak még az elméleti lehetőségétől is. „Azok az idioták!” Így emlegette a „nagy háború” stratégiát, akik a maradi gondolkodásukkal

Németországot az állás- és kétfrontos háború borzalmaiba vitték. Ezt mindenképp el akarta kerülni. A korábbi visszaemlékezések is erről tanúskodnak, bár igaz sokszor a szerzőik szándékai ellenére! Az egyik ilyen érdekes naplóbejegyzés, amit egy Davies nevű diplomata ír 1939. július 27-én: „A külügyminisztériumhoz intézett jelentésem értelmében válaszoltam azokat az okokat, amelyek Hitlert – egyedüli megoldásként – a háború felé taszítják.” Talán már leírtam, ám nem lehet eléggé hangsúlyozni a helyzet illusztrálására, hogy a hírhedt paktum aláírása okán repülő Ribbentrop különrepülője útban Moszkvába, Königsbergben leszállt. Amikor folytatta útját, már vadászrepülők védelmében tette, mivel a lengyel légvédelem gyakorta tüzelt a Lufthansa gépeire! A lengyelek aligha lettek volna ilyen harciasak, ha az angol-francia szövetséget nem tudják maguk mögött! Meg a politikai biztatást, sőt hergelést, amitől a lengyelek vérszemet kaptak, és azt hitték, pont úgy mint 1919-ben a Vörös Hadsereggel, majd most is elbánnak az ellenséggel. A derék lengyelek nem eszméltek rá, hogy ebben a kontextusban most bizony ők az agresszorok! Ez persze a politikusok bűne, akik gyakorlatilag hazaáruló módon hagyták maguk felheccelni a nagyhatalmak által. Annál is inkább, mert a Szudéta-válság idején még jó viszonyban voltak a németekkel. Lipski berlini lengyel nagykövet úr még egyeztetett is, a német kormányral a Csehszlovákiával szembeni lengyel követelésekről! A müncheni német delegáció egyértelművé tette, ha a magyar és lengyel kisebbségek helyzetét is rendezik Csehszlovákiában, akkor a német és olasz fél garanciát nyújt Csehszlovákiának! A szovjet történészek közül többen elismerték munkáikban, hogy a lengyel németellenesség fokozódását és az erre válaszul adott katonai rendszabályok jogosságát, bár a hivatalos szovjet irodalom ezt tagadja. Példaként álljon itt I.D. Ovszjanij írása: „A burzsoá Lengyelország, mintha valamiféle sötét erők fogták volna vissza, makacsul olyan politikát folytatott, amely elkerülhetlenné tette az 1939 szeptemberében bekövetkezett tragédiát. Pilsudskiék belpolitikáját a nemzetiségekkel szembeni nagyhatalmi sovinizmus jellemezte.”

Az angol vezető „réteg” '39 nyarán látta megfelelőnek az időt a lengyel válság megrendezésére. Dirksen angol német nagykövet írta ezekben a napokban: „Az uszító kampány, amely a Danzig ellen állítólag tervezett német rajtaiütés körül megindult, s amelynek indítóokait és céljait... már jellemeztem, néhány nap múltán saját hazug volta következtében összeomlott...” Már 1939 tavaszán a lengyelek, beadván a derekukat a fokozott angol nyomásnak, mozgósítják a polgári lakosságot, hogy provokálják a németeket. A számok háborúja ez, Dirksen szerint négy hónap alatt egymillió embert mozgósítottak. Ezt Horace Wilson kétféle, de érdekes módon, a később elhangzó 900 000-es számra már nem tesz ellenvetést! Július első napjaiban pánik tört ki Londonban, amikor az UNITED PRESS hírügynökség hétvégi, varsói jelentése Danzig és Lengyelország közti ultimátumról, összevont páncélos hadtestekről, odairányított nehéztüzérségről és erődítési munkálatokról szólt - Danzig ekkoriban nyílt város volt, formailag Lengyelországhoz tarto-

A határsorompó ledöntése.

zott, a Népszövetség (az ENSZ elődje) gyakorolt felette ellenőrzést, míg lakosainak túlnyomó többsége németajkú volt. A nagykövetség kiderítette, hogy a pánikkeltők a varsói amerikai nagykövetségen keresztül működtek. Ennyit az amerikai semlegességről. Később, nehogy a németek megrettenve a demokráciák szinte azonnali hadüzeneteitől, nehogy abba hagyja a háborút, az elnök semlegességet deklarált. Persze tankkal, ágyúval segítette a nyugatot, hogy ez nem semlegesség? Ezt most hagyjuk egy pillanatra.

A béke utolsó délutánján, augusztus 31-én Göring fogadta *Henderson* brit nagykövetet, aki megpróbálta megszerezni azt a 16 pontos javaslatot, amit a németek többször megpróbáltak a lengyelekkel elfogadtatni, de azok gögősen elutasították, és Ribbentrop nem adta neki oda. De Göring azt mondta neki, hogy ezt a dokumentumot majd beolvassák a rádióban. A lengyelek magatartása pedig nyilvánvalóvá vált a nagykövetüknek küldött titkos távirat fényében, melyet a német felderítés elfogott. Ez a dokumentum megtiltotta a nagykövetnek a németekkel való tárgyalást. 18 óra 15 perc. Tíz és fél óra van hátra a „Fehér hadműveletig (Fall Weiss)” – ez Lengyelország lerohanásának hadműveleti neve – megindulásáig. Ribbentrop fogadja a lengyel nagykövetet, aki noha nincs is felhatalmazása, tárgyalgatni akar. A német külügyminiszternek ehhez a színjátékhoz már nincs kedve. Nincs miről tárgyalni, letelt az idő! Közli vele, miután kérdésére kiderül: a nagykövetnek nincs teljes körű felhatalmazása a tárgyaláshoz. Logikus lépés ez, hiszen felhatalmazás híján csupán az időt akarta húzni a lengyel. A berlini telefonvonalak túlterheltek, így a nagykövet nem tudja továbbítani kudarcát. Valószínűleg erre már Varsóban senki sem volt kíváncsi.

Már fentebb esett karakter a semlegességről. Most térjünk vissza erre. Érdekeséggépp próbáljuk meg tisztázni a semlegesség fogalmát.

Az interneten, a www.kislexikon.hu/semlegesseg.html címen ezt találjuk:

„Olyan politikai magatartás, amely elkerüli valamely állásponthoz, erőhöz való csatlakozást; a küzdőtérrel való távolmaradást. Politikai értelemben olyan katonai csoportosulásokon kívüli semlegességállapot tekintünk semlegesnek, amely a két fél vitájában egyiket sem támogatja s nincs egyiknek sem eleve lekötözve, hadiesemények idején pedig egyik hadviselő félhez sem csatlakozik, a hadieseményekben egyáltalán nem vesz részt.”

Hanyagoljuk most tehát Amerikát, ahol a korabeli felmérések szerint a nép több mint 80%-a kívül akart maradni az európai konfliktuson... ez megkötötte az elnök kezét, aki azért gazdaságilag csak segítette a nyugatot.

Nézzük inkább a Szovjetunió esetét, mely barátsági és megnevezési szerződést kötött Németországgal. Ez nem csupán kiterjesztett gazdasági együttműködés volt, hanem katonai szövetség. Ennek ellenére 1939. szeptember elsején a Szovjetunió semlegesnek nyilvánítja magát... miközben szövetségese volt Németországnak! Ez még persze lehetséges, de az a furcsa helyzet állt elő szeptember 17-én, hogy a fasisztákkal harcoló lengyeleket a szovjetek orvul hátba támadták. Ez semlegesség?

„A lengyel-német háborúból kifejlődő események megmutatták a lengyel állam gyengeségét. A lengyel vezetők csődöt mondtak... Varsó többé nem Lengyelország fővárosa. A lengyel kormány hollétéről senki nem tud semmit. A leszerepelt lengyel kormány magára hagyta a lengyel lakosságot. [...] A szovjet kormány ezért szent kötelességének tartja, hogy segítőkészet nyújtson lengyelországi ukrán és fehérorosz testvéreiknek.” (Vjacseszlav Molotov)

Joachim von Ribbentrop
birodalmi
külügyminiszter

Micsoda humbug! A háború utáni szovjet memoárirodalom egyetlen göcsörtös erőlködésbe feszül, hogy a „Nagy Honvédó Háború” című hadi fikciót megvédje, felépítse, belesulykolja a köztudatba. (Nálunk ez nem volt nehéz, csak sok papír kellett hozzá) Ők áldozatok, őket megtámadták (1941. június 22.), ők csak védekeztek! Nos, erről írtam már bővebben a júniusi AKF-ben. Szóval Molotov elvtárs megmagyarázza, hogy az elnyomott lengyel munkásokat meg a többieket szabadították fel. Azonban nehogy azt higgyük, hogy ez a szovjet semlegesség végét jelenti! Nem, a népek barátja továbbra is semleges! Nem is kapott hadüzenetet a mások oly kényes nyugattól. Sajátosság tudomány a történészkedés. Mivel Németország 1939 szeptember 1-én megtámadta Lengyelországot, így az európai háború kiváltója, a világháború részese. A Szovjetunió tizenhat nappal később ugyanezt tette, mégsem számít a háború elindítójának, valamint 1939-41 között a résztvevőjének sem valami misztikus okból. Bonyolult ez a helyzet, mert ha egy lengyel katonát megöl egy szovjet, mondjuk 18-án, akkor a lengyel a háború egyik áldozata. Az őt megölő orosz viszont „semleges megfigyelő”! Ha viszont a lengyel jobb, és ő lövi le az orosz... akkor ez a lengyel egy agresszor lenne? Nem egyszerű ez kérem szépen, nem egyszerű!

A kommunista történetírás kitalált egy fogalmat, hogy megmagyarázza ezt az egészet. A szakirodalmuk sűrűn emlegeti az ún. „előháborús időszakot”. Ez lenne az időszak, amikor a semlegesség deklarálása után egy több mint 24 milliós néppel rendelkező területet foglalt el a nagy testvér. Ezen „előháborús időszakban” a Szovjetunió összes európai szomszédja áldozatul esett az agressziónak! Nem lesz ez egy semleges államnak kicsit sok?

Magyarország helyzete is érdekes. Németország szövetségese, de nem kíván részt venni a Lengyelország elleni hadműveletekben, és az első bécsi döntés értelmében visszakapott területeit sem bocsátotta a lengyelek elleni hadiszállítókra a szövetségese rendelkezésére. Sőt az összeomlás után 150 000 lengyel katona kapott menedéket Magyarországon! A németek a lengyel hadifoglyokat deportálták, a szovjetek szintén, aztán később meg nagy részüket agyonlőtték Katynban és másutt.

Ezeket a sorokat szeptember 17-én pötyögöm, a szovjet agresszió évfordulóján. Amikor azon az augusztusi napon Molotov és Ribbentrop aláírta a papirost, Sztálin gyakorlatilag megnyerte a háborút. Minden az ő mesterkedései szerint történt. Tudta, hogy háború lesz, tudta, hogy ő is belép majd, de ő akarta megszabni, hogy mikor. Ebben mondjuk kissé csalódott. Noha agresszor volt, a végén győztes lett, és egy a történelemben példátlan impérium hullott az ölébe. Erre támaszkodva nekilátott hazavágni a gyűlölt kapitalisták impériumait (Függetlenségi mozgalmak stb.) A történelem tanúbizonyossága szerint teljes sikerrel...

Források:

Viktor Suvorov:

A jégtörő,

Hernádi Tibor:

A második világháború igaz története,

A nulladik óra előtt c. dokumentumfilm,

www.kislexikon.hu
Internet

HomoErgaster

George R.R. Martin: Sárkányok tánca

avagy a fantasy műfajának Tolkien óta egyik legnagyobb teljesítménye

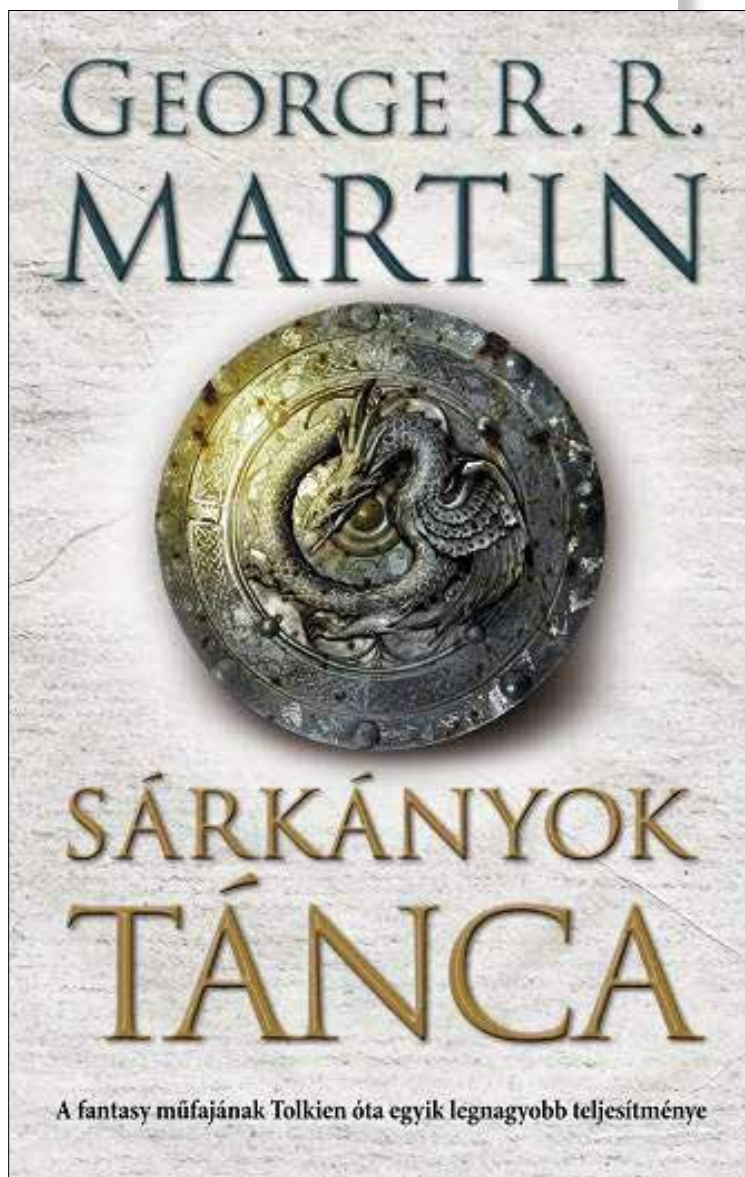
George Raymond Richard Martin könyvét, a Sárkányok táncát (vagy eredeti címén A Dance with Dragons-t) magyar fordításban az Alexandra Kiadó adta ki 2012-ben. A könyv a tűz és jég dala terjedelmes ciklusának immáron az ötödik kötete, amelyen Mr. Martin éveken keresztül dolgozott, alaposan megvárakoztatva a sorozat rajongóit.

Mire számíthatunk a legújabb részben?

Közeleg a tél. A hideg szelek feltámadtak a sokat szenvedett Hét Királyságban, ahol az Öt Király háborúja után a túlélőknek most az éhínséggel kell szembenézniük. Az emberek birodalmát védelmező Fal ifjú parancsnoka, Havas Jon a Mások elleni reménytelen küzdelemre próbálja felkészíteni a szétzúllott Éjjeli Őrséget, ám rá kell döbbernies, hogy ellenségei jóval közelebb vannak hozzá, mint gondolná. Stannis Baratheon Észak uralmáért vív elkeseredett harcot a Boltonokkal, miközben Királyvárban a Lannister-ház próbálja megerősíteni Tommen, a gyermekkirály törekeny uralmát a kivérett Hét Királyság fölött. A Keskeny-tenger másik oldalán Tyrion Lannister, a megvetett és üldözött rokonyilkos sárkányvadászatra indul, ám útja veszélyekkel és váratlan kitérőkkel teli. A világ eközben az ősi városra, Meereenre figyel, ahol Viharbanszületett Daenerys, Westeros jog szerinti uralkodóját minden oldalról szorongatják ellenségei. Hogy arathat diadalt a Sárkányok Anyja, ha három gyermekére sem számíthat? A végkifejlet csak tűz és vér lehet, ám ki éli túl a sárkányok táncát?

A Sárkányok tánca nem egy kisregény. A puhafeldelés kiadásban a történet az 1089. oldalon ér véget, majd következik még néhány tucatnyi oldal, amely a szereplőket sorolja fel. Más íróknak ekkora terjedelem három regényre is elegendő lenne, itt viszont a teljes történetfolyamnak csak egy kis részét olvashatjuk – néhány szereplő szemszögéből. És még nincs is vége!

G.R.R.Martin az első három kötetben oly módon elbonyolította a cselekményt, annyi szereplőt vont be a történetbe, hogy a negyedik részhez érve kénytelen volt két részre bontani a sorozatot. A Varjak lakomájában csak az egyik szálát fejtette ki, majd a végén megígérte, hogy a következő részben sort kerít a többi szereplőre is. Martin a Sárkányok táncában Tyrion, Daenerys, Havas Jon, Bran, Davos és társaik történetét írja meg. Bár az író nem bánik kesztyűs kézzel hőseivel – sokszor a kedvenc szereplőimet is elintézi egy-egy gyors mozdulattal –,

mégis marad belőlük bőven a folytatásra is. A terjedelem ellenére a könyv továbbra is magával ragadó, nem egyszer csak az tudott a letételére kényszeríteni, hogy tudtam, hogy másnap reggel korán kell majd kelni

Ha már olvastátok a sorozat első négy kötetét, és elnyerte tetszésüket Westeros világa, akkor az ötödik rész is kötelező darab. Ha esetleg még nem ismernétek GRRM munkásságát, de kedvelitek a jó fantasyt, akkor azt ajánlom, hogy kezdetek olvassátok el a Trónok harcát, majd nézzétek meg a könyv alapján készült sorozatot. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan a többi részt is kezetekbe veszitek majd.

Kapitány

Köszönjük az Alexandra Kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.